

gormander
**ÇOCUKLAR
YÖNETİMDE**

ÇOCUK KİTAPLARI

çocuklar yönetimde

gormander

İsveççe'den Türkçeleştiren:
Mehmet Çağ

Resimleyen:
Helena Henschen

Basıma hazırlayan:
Erdal öz

Birinci basım: 1975
İkinci basım: 1976

Cem yayınevi çocuk dizisi

I

Top anaokulu

Top anaokulu yüksek bir tepenin üzerinde kurulmuştu. Bu okulda çocuklar, tepenin üzerinden geçmekte olan bulutla yakalayabileceklerini sanırlardı. Özellikle sonbahar günlerinde, hava çok bulutlu olduğu zamanlarda, çocuklar dışarı çıkar, bulutla seyredерlerdi. Bulutların bazıları kocaman trenlere benzer. Anaokulunun üzerinden öylesine sıra sıra geçerlerdi ki, çocuklar neredeyse göğün tren gibi gürüldediğini duyarlardı.

Bazı başka bulutlar da, birbirleriyle didişen, dövüşen kocaman yabı hayvanları andırırdı. Sanki kocaman yılanlar, korkunç canavarlar birbirlerinin üzerine atılır, gök gürüldediğinde ağızlarından şimşek fışkırdı.

Top anaokulunun yapısı yepyenydi. Okulun büyük çocukları, işçileri vinçlerle, greyderlerle gelip tepede nasıl koskoca bir çukur açtıkları çok iyi hatırlarlar. Açılan çukura, çocukların oyuncaklarını koyacak bir mahzen yapılacaktı. İşçiler, daha sonra toprağa koca koca demir direkler çakıp, aralarına bu yeni yapının duvarlarını örmüşlerdi.

Birgün işçilerden biri, çukurun dibinde, demirden dökülme, paslanmış eski bir top bulmuştu. İşte anaokulu "Top" adını buradan aldı. Bu top birkaç yüzyıl önce birgün savaş çıktığını sanan, yaşlı, çılgın bir yüzbaşidan kalmaydı. Yüzbaşı savaş çıktı sanmış, topu doldurmuş ateşlemiş, tepenin eteklerindeki kente doğru bir gülle savurmuş. Topun güllesi kentin bir alanında sosis satmakta olan yaşlı bir satıcıyı rastlamıştı. Daha doğrusu, gülle satıcının tezgahına düşüp paramparça etmiş, sosisleri de bütün alana dağıtmıştı.

Ancak bu olay birkaç yüzyıl önce olduğundan, sosisler bugün sosislere benzemiyordu. Satıcının sosisleri büyüktü, kalındı. Satıcı öylesine öfkelenmişti ki koca sosislerinden birini kaptığı gibi fırlamış. Elinde silah gibi tuttuğu sosisle tepeyi tırmanmış, yüzbaşının kafasına o koca sosisi öyle bir indirmişti ki, yüzbaşı bayılmış, hastaneye kaldırılmıştı.

İşte size öyküsünü anlatacağımız Lasse, birgün anaokuluna gitme üzere yola koyulmuştu. Lasse'nin aklına ara sıra yüzbaşının kafasına sosisi indiren o satıcının öyküsü gelir, Lasse kendi kendine gülerdi. O gün Lasse'nin canı gerçekten sıkılıyordu. Hele onu elinden tutan annesini de pek kızgın bir gününde olduğu düşünülecek olursa...

"Bugün okula gitmek istemiyorum!" diye bağırmıştı, Lasse.

"Gideceksin!" demişti annesi. "Çünkü işe gitmek zorundayım"

Annesi, onun hiç yoktan bir tartışma çıkarmasına pek kızmıştı. Ancak, annesi çoğunlukla yorgun ve biraz da neşesiz olurdu. Her gün koca fabrikada, bir makinenin başında çalışırdı. Makine öylesi gürüldeyerek çalışırdı ki, kulakları sancırdı kadıncağızın. Oturmasına da izin yoktu, oturacak olsa, fabrikanın sahibi gelir, iyi çalışmadığı söylerdi. Bu yüzden, sadece kulakları değil, sırtı da sancırdı kadının.

Annesinin Lasse'yi, yokuşta çekiştire çekiştire okula götürmeyi, çalışması, doğrusu görülecek birşeydi. Annesi oldukça iri, şişman bir kadındı. Kışın başlarıydı, yokuş oldukça kaygandı.

Annesi, Lasse'yi birazcık yukarı çekiyor, sonra Lasse ters yönde çekince, birlikte geri geri kayıyorlardı.

"Offfff!" diye inledi Lasse'nin şişman annesi.

"Okulda çok sıkılıyorum" dedi Lasse.

Tam orada, birbirlerini ters yönde çekiştirirlerken, Eva ile anne yokuş yukarı gelmeye başladılar. Onlar da okul yolundaydılar. Lasse buna pek sevindi. Eva onun en iyi arkadaşıydı.

Eva'nın annesi dondurma ve köfte satan bir dükkanda çalışıyordu. Kadar zayıftı ki, bir elektrik direğinin arkasına rahatça gizleyebilir kendisini. Bunca zayıf olmasının nedeni de, anlaşılan, çok az yemesiydi. Birgün nasıl olduysa çok fazla dondurma yemişti; o günden beri tıkanmış canı yemek istemiyordu.

"Lasse'nin bugün nesi var, hiç anlamıyorum" dedi Lasse'nin şişman annesi, "okula gitmek istemiyor".

"Eva da gitmek istemiyor", dedi Eva'nın sıska annesi.

Anneler orada durmuş konuşurken, Eva ile Lasse sıvışıp çalılar arkasına gizlendiler.

"Kaçalım mı" diye fısıldadı, Eva. "Yokuş aşağı koşup polisi ayaklandırabiliriz"

"Boş ver", dedi Lasse. "Hiç de eğlenceli olmaz. Aslında ben başka birşey düşündüm. Bugün okulda çok ilginç şeyler olacakmış gibi bir duygu var içimde"

Tam anneler çocukları aramaya başlayacakları sırada, iki çocuk ortaya çıktılar, okula gitmeye karar verdiklerini söylediler. Anne buna pek sevindi. Eva, Lasse'yi elinden tuttu, birlikte okula yollandılar.

Eva yol boyunca merak dolu gözlerle Lasse'ye bakıyordu.

"Ne olacak bugün?" diye sordu.

Lasse'nin çok gizemli bir görünüşü vardı. "Bilmem", dedi, "belki de bütün okul havaya uçacaktır. Sabahtan beri bugün çok korkunç birşey olacakmış gibi bir duygu var içimde. Hani biraz korkuyorum. Okula gitmek istemeyişim bu yüzden"

"Bak!", diye haykırdı Eva, "bulutlara bak! kocaman bir ele benziyor."

et, gerçekten de yleydi. Tepenin üstündeki pırıl pırıl yeni yapınır
zerindeki bulutlar top anaokulunun üç katı büyüklüğünde sıkılm
umruk biçimini almıştı. Yumruk birden okulun damına inerek yap
raya bölecek gibi duruyordu.
eri girmeye gözümüz kesiyor mu?" diye sordu Lasse.
ette", dedi Eva.

muhallebi etesi saldırıya geçiyor

O gün top anaokulunda çok ilginç, çok heyecanlı bireyler olacak! İnsan bunu daha kapıdan içeri adım atar atmaz sezinliyordu. İçeride havadan seziliyordu bu. Sanki bütün oyuncaklar çocuklarla konuşuyordu. Fısıldaşılıyor gibiydi. Bir köşede kocaman oyuncak ayı oturmuş mırıldanıyordu: "bugün bir şeyler olacak."

Bir başka köşede oyuncak tren, fır fır dönüyor, buharlı ddğyl ısıklık alarak, "dikkat, dikkat!" diyordu. "Bir şeyler olacak bugün."

Okuldaki elli ocuk, yemeğey oturduklarında olaylar başladı. O g yemekte muhallebi vardı. Çocuklar her zamanki gibi kk masalar çevresinde, boyunlarında nlkleriyle oturuyorlardı. Her ocuğ muhallebisinin üzerine bir kaşık da reel konmuştu. Tabii, hepsi de önce reçeli yediler. Sonra da oturup muhallebiyi biraz kaşıkkladılar.

İri ayakları olan ve bu yüzden durmadan tökezleyen Hedda ğretmen, sert bir sesle: "muhallebiden de yemelisiniz", dedi. "Yalnız reel yemekle olmaz."

İşte o zaman, olan oldu. Üç yaşındaki Anna, muhallebisine kaşığı daldırdı. Ancak, ağızına gtreceğiy yerde, kaşığı havada bir yay gibi çevirerek koca bir muhallebiyi havaya savuruverdi.

Muhallebi parçası, havayı yarararak gitti, Hedda ğretmenin alının atına yapıştı.

"İmdat!", diye haykırdı Hedda ğretmen. Bir metre havayı sıçramıştı. Sonra da iri ayaklarının üzerinde tkezenerek yeri öptü.

Bütün ocuklar önce pek korktular. Hedda ğretmen, bulutları içindeki canavarlardan da korkunç olabilirdi. Gerçekten kızdığını ağızında şimşekler saabilirdi. Ama bu kez herşey boşunaydı. nce i yaşındaki Johnny gülmeye başladı. Sonra Lasse başladı gülmeye. A sonra bütün çocuklar öyle bir gülmeye başladılar ki, iskemlelerini oturamaz oldular. Eva öylesine gülüyordu ki, burnunu muhallebiye batırdı. Oyuncak ayı oturduğı köşede gülüyordu: "bum, bum" diy sesler çıkartıyordu gülerken.

Öbür köşede, oyuncak tren ötüyordu: "hii, hii!" diye gülerek.

Bütün ğretmenler olan biteni görmek için odaya şüştler. Hedda ğretmen doğruldu, yüzündeki muhallebiyi sildi. Pek kızgındı. Yüz mosmordu.

"zerime muhallebiyi atan kimdi?" diye kükredi.

Kimseden bir ses çıkmadı. Çocuklar oturdukları yerde gülüşüyorlar. Muhallebiyi öğretmene fırlatan Anna, Eva'nın arkasına gizlenmişti.

Hedda öğretmen: "kimin yaptığını söylemezseniz, bugün size ne çörek ne de şerbet yok!" diye haykırdı.

Yine kimseden ses çıkmadı. O zaman Hedda öğretmen, çocukları kandırmaya çalıştı. Eva'ya yaklaştı, en tatlı sesiyle: "bana kimi muhallebi attığını söylersen sana iki tane çörek veririm", dedi.

Eva çok korktu. Öğretmenin daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Öğretmenin sesi pek tatlıydı. Ama aynı ölçüde kızgın olduğunu sezmek hiç de güç değildi. Yapmacık bir tatlılıkta besbelliydi.

"Çöreklerini kendin ye", dedi Eva.

Bütün çocuklar el çırpıldılar. Kahkahalarla güldüler yine.

Top anaokulunun başöğretmeni Karin: "bugün bu çocuklara ne oluyor?" diye sordu.

Başöğretmen demek, okuldaki herşey ve herkes hakkında karar veren kimse demektir. Karin öğretmen, her zaman mavi bir giyi giyerdi. Bu giysi onu herkesten ayırır, herkesin üstünde gösterirdi. Öbür öğretmenler mavi giysi giyemezlerdi, beyaz giyme zorundaydılar. Çünkü onların Karin öğretmen kadar yetkileri yoktu.

"Artık daha fazla muhallebi yiyemezsiniz" dedi Karin öğretmen. "Çok fazla yaramazlık ediyorsunuz. Şimdi oyun oynayacaksınız"

Çocuklar oyun odalarına koşuşturdular. Küçük çocuklar için ayrı, büyük çocuklar için ayrı bir oyun odası vardı. Öğretmenler, oyuncakları çıkardılar. Ama çocukların hepsi yere oturdular. Oyun oynamak istemediler. Daha doğru dürüst konuşmasını bile beceremeyen Johnny: "oyun oynamak istemiyorum", dedi. "Öyuncaklayı sevmiyorum"

"Oynamak zorundasın", dedi Karin öğretmen. "Senden önce birçok ağabeyin bu oyuncaklarla oynadılar, bu oyuncakları sevdiler."

Lasse ile Eva, yavaşça bir köşeye çekilip bir dolabın arkasına saklandılar. Her zaman buraya sokulur, oturur, el ele tutuşur, konuşurlardı. Burada kendilerini rahat bulurlardı.

"Hedda öğretmenin ne kadar kızdığını gördün değil mi?" dedi Lasse.

"Gördüm" dedi eva. "Öyle korktum ki, ölüyorum sandım."

Lasse'nin canı biraz sıkılmışa benziyordu. Bütün gün boyunca büyük bir makinenin başında çalışan annesini düşündü birden. Sonra bütün gece boyunca büyük bir kamyonu süren babasını düşündü.

"Babam gibi çalışmak isterdim" dedi Lasse.

"Çalışmak için daha çok küçüğüz" dedi eva. "Önce neredeyse yüz yıl okula gitmemiz gerekiyor."

"Babam şimdi Göteborg'da" dedi Lasse.

"Göteborg nedir?"

"Çok uzaklarda büyük bir kent. Babam dün gece kamyonla orayı"

un oynamak istemiyorum" dedi eva. "Bu okuldaki oyuncakları h
iyorum."

okumayı öğrenebilsek" dedi Lasse. "Bir keresinde Ulla öğretmer
um. Ama o bizim yaşta çocukların okumasına gerek olmadığı
di. Okumayı ilkokulda öğrenecekmişiz; öyle dedi."

uldan çıkıp şöyle bir gezebilseydik" dedi eva. "O zaman annem
ığı yere gider, ona yardım ederdik."

nrada çikolata yapan büyük fabrikaya giderdik" diye haykırı
e. Yalnızca çikolataları düşünmek bile onu mutlu kılmişti
arımızı tika basa çikolatayla doldururduk."

se ile Eva köşelerinde oturmuş konuşurlarken dolabın arkasın
n bir baş uzandı. Bu Carl-johan'ın başıydı ve kıpkırmızı bir yü
ğına benziyordu. Carl-johan'ın kıpkızıl, gür saçları vardı.

rl-johan anaokulunun en yaramaz çocuğuydu. Öyle yaramazdı
rkasını dönecek olsa, o hemen bir muziplik yapardı. Bir keresine
cü dükkanındaki Johanson amcanın çizmelerini suyla doldurmuş
aşka zaman da anaokulunun hemen aşağısındaki küçük evin damır
anıp bacadan aşağıya bir avuç çatapat göndermişti. Çatapatla
a düşünce patlamış, ocağın başında gözleme pişirmekte ola
enin yüzü bir anda kapkara olmuştu. Tavada pişirmekte ola
me, fırlayıp teyzenin suratına yapışmış, burnu gözlemen
sında bir delik açıp, dışarı çıkmıştı. Üstelik tam o anda teyzenin
gözlemenin ortasında görünen burnu, bir lokma ciğer sar
mıştı pençelerini teyzenin burnuna.

rl-johan: "bir ayaklanma başlatacağız" diye fısıldadı Lasse
a. Aklında gerçekten parlak bir düşünce geldiğinde hep böy
u. Carl-johan'ın gözleri pırıl pırıldı.

ile Lasse: "ayaklanma ne demek?" diye sordular.

rl-johan sokuldu, öğretmenleri duymasın diye onların kulakları
adı: "babam bana çok uzaklardaki ülkelerde insanların ayaklandığı
mıştı. Biz de o insanlar gibi yapacağız; yönetimi ele geçireceğiz."
netimi ele geçirmek de ne demek?"

sıl bilmezsiniz canım" dedi, Carl-johan. "Şimdi anaokuluna Ka
rmenle öbür öğretmenler egemen. Bizler istediğimiz hiçbir şe
mıyoruz. Öğretmenlere, bundan böyle artık her şeye bizim
vereceğimizi söyleyeceğiz. İşte böylece yönetimi ele geçirmi
ğiz."

anaokulundaki ayaklanma işte böyle başladı. Bu düşünce, Car
dan gelmişti. Carl-johan, önce Lasse ile Eva'ya öğretmenle
malarını, saçlarına da yoğurt dökmelerini söyledi.

k geçmeden bütün çocuklar köşelere büzüşüp fısıldaşmay
dılar.

daha doğru dürüst konuşamayan Johnny: "öğretmenleyi bağlayın diye haykırdı.

Öğretmenler, odanın ortasında duruyor, şaşkınlıkla olan bite anlamaya çalışıyorlardı. Çocuklar, oyuncaklarla oynamak istemiyce köşelerde oturuyor, fısıldaşıyor, yığı salan gözlerle öğretmenle süzüyorlardı.

Carl-johan, bağlanacak olurlarsa öğretmenlerin direnebilecekle anlattı. Bunun için çocukların uyanık olmaları gerekiyordu.

Birden Lasse'nin aklına birşey geldi: "bir tökezletme birliği kurmalıyız dedi. "Öğretmenler koşup kaçmaya yeltenirlerse, bu birlikteki küçük çocuklar, öğretmenlerin önlerine çıkarlar. O zaman da öğretmenle tökezletme birliğinin üzerine tökezlenir kalırlar."

Eva'nın aklına başka bir düşünce geldi: "bir nöbetçi birliği kurmalıyız dedi. "En güçlü çocuklar nöbetçi olsun, öğretmenleri beklesinler."

Çocuklar, öğretmenlerin onları görmemesi için, gizlice kapıları dolapların arkasına gizlendiler. Bir kapının arkasında en küçük çocuklardan hemencecik bir tökezletme birliği oluşturuldu. Bu küçük çocuklardan her biri ellerine oyuncak el arabalarıyla oyuncak tren aldılar. Öğretmenler kaçmaya kalkıştırlarsa oyuncakları önlerine sürüp tökezleteceklerdi.

Başka bir kapının arkasında bir nöbetçi birliği oluşturuldu. On tan güçlü kız ve oğlan çocuk, başlarına teneke kutuları miğfer gibi geçirdiler. Sonra kalkan olarak kullanmak üzere mutfak tencer kapakları aşırıdılar. Çok güçlü bir çocuk olan Anders, "hiç belli olma dedi. "Hedda öğretmen, benden güçlüdür. Belki de bana vurmay kalkar. O durumda kendimi korumak için elimde bir tencere kap bulunmasında yarar var"

Artık bütün çocuklar hazır. Gerçekten bir ayaklanmayı başlatıp yürekliliğini gösterebilecek miydiler?

Lasse eğilip Eva'nın kulağına, "o gücü kendime bulacak mıyım, bilmem diye fısıldadı. "Ortada fol yok yumurta yokken, saldırıp öğretmenler bağlayamayız ya. Bir şeyler olması gerek."

Ancak Lasse'nin uzun boylu düşünüp taşınmasına gerek kalmadı. Çünkü ansızın herşey bir anda oluverdi. Ayaklanma başlamıştı.

ayaklanma

Saat sabahın onuydu. Top anaokulu tepenin üstüne serilmiş yatıyordu. yepyeni bembeyaz duvarlarıyla, koca pencereleriyle, pırıl pırıl parlıyordu. Aşağıda, kentin koca sokaklarında otomobiller gidip geliyor köşe başlarında hafiften tosluyorlardı.

Kamyonlar kırmızı dur ışıklarının önünde homurdanarak duruyor kapkara dumanlar saçarak bütün caddeyi kapkaraya boyuyorlardı. Kaldırımlarda yürüyüşe çıkmış olan yaşlı ninelerle dedeler de tepede kapkara oldular, öksürüp aksırdılar, gözlerine duman kaçtı.

Evet, öyle sesler çıkıyordu, sanki bütün kent duman saçıyor aksırıyor, birbirine tosluyor, birbiriyle dalaşıyordu.

Ama top anaokulunda Karin öğretmen odanın ortasına doğru yürüdü ve bağırdı: "size oyun oynamak zorunda olduğunuzu söylemiştir. Bugün uslu durmadığınız, oyun oynamadığınız için, öğle yemeğinde ceza olarak yalnız havuç yiyeceksiniz."

Bunun üzerine bütün çocuklardan öfkeli sesler yükseldi. Dünyada e sevmedikleri şey havuçtu. Bir anda herkes Karin öğretmenin üstüne çullandı. Küçük Johnny en yükseğe sıçradı ve Karin öğretmenin başına kondu. Karin öğretmenin bir kolunu Carl-johan öbür kolunu da Lasse tuttu.

"Kurtarın!" diye haykırdı, Karin öğretmen. "Kurtarın, imdat, üzerime saldırıyorlar!"

Ama hiçbir şey onu kurtarmadı. Çocuklar Karin öğretmeni baskı altına alarak iskemleye oturtup sımsıkıca bağladılar. O anda öbür öğretmenler de gelip bittiğini anlamak için içeriye doluştular. İşte o sırada tökezletme birliği el arabalarıyla, oyuncak trenleriyle harekete geçti. Bütün öğretmenler kendilerini bir anda yerde buldular. Kocaman ayaklı Hedda öğretmen, Karin öğretmeni kurtarmak amacıyla ileri atıldı. Ama küçük Anna Hedda öğretmenin ayak başparmağını öylesine ısırды ki, Hedda öğretmen yere kapaklanıverdi.

"Aklınızı başınıza toplayın" dedi öğretmenler. "Bu yaptıklarınızı annelerinize babalarınıza anlatacağız."

Karin öğretmen, "beni bırakmazsanız bilmiş olun ki, bütün hayatın boyunca havuç yiyeceksiniz!" diye haykırdı. "Burada herşeye ancak ben karar veririm, anladınız mı?"

Hala Karin öğretmenin kafasının üzerinde oturmakta olan küçük

Johnny, "hayıy!" diye bağırdı. "Şimdi heyşeye biz kayay veyiyoyuz."

Bütün çocuklar zafer çığlıkları attılar, gülüştüler, öğretmenler sürükleyip sımsıkı bağladılar. Top anaokulu şimdiye kadar hiç böyle b cümbüşe tanık olmamıştı. Çığlıklar, kahkahalar, bağırışmalar t aşağıdaki caddeden duyuldu. Emil adındaki manav dükkanının önüne çık anaokulundan yana baktı, mırıldandı: "çocuklar bugün amma c yaramazlık yapıyorlar, ha." sonra yine dükkanına girdi. Tat meyvelerinin satışına daldı yine, herşeyi unuttu.

Carl-johan anaokulunun en yaramaz çocuğu olduğund ayaklanmanın önderliğini o yüklenmişti. "Şimdi de öğretmenler başlarına yoğurt dökeceğiz!" diye bağırdı.

Çocuklar mutfağa koştular, buzdolabından yoğurtları aldılar. E azından yüz litre yoğurt vardı, bu da en azından yüz öğretmen yeterdi.

Carl-johan sıçramaya, hoplamaya başladı. Kendini yitirmiş gibiy Karin öğretmene yaklaştı ve başına biraz yoğurt döktü.

"Öfff" diye haykırdı Karin öğretmen. Öyle kızmıştı ki, neredeys ortasından çatlayacaktı. Öfkesinden artık konuşamıyordu.

Peter adlı bir oğlan kafasından aşağıya yoğurt döktüğünde Hedde öğretmen "blab! blab!" diye sesler çıkardı.

Az sonra bütün öğretmenler yoğurttan bembeyaz olmuşlard Odanın dört bir yanı yoğurda bulanmıştı. Öğretmenler karda adamlara benziyorlardı. Yine de kardan adam olmadıkları kolay anlaşılıyordu. Çünkü bunlar, kıpırdıyor, homurdanıyor, oflayıp pufluyo öfkelenebiliyorlardı. Kardan adamlardan farklı oldukları görülebiliyor da.

Yoğurdun altında kalmış gözlerinin yuvalarında oynayışı b görülebiliyordu. Küçük çocuklardan oluşan tökezletme birliği bird mutfaktan çıktı, geldi. Mutfakta domates salçası bulmuşlardı; he birinin elinde bir şişe salça vardı. Şişeler plastikten yapılmıştı. Ya sıkıldığında salça fışkırtabiliyorlardı.

Tökezletme birliği öğretmenlerden birinin önünde durdu. Bir d olmuş çocukların ellerindeki şişeler tabancalara benziyordu.

"Ateş!" diye bağırdı aralarından biri. Çocuklar salça şişeleri doğrulttular, olanca güçleriyle sıktılar. Öyle ki, bir anda on yerd birden salçalar fışkırdı. Öğretmenlerin ağzı burnu salçayla örtülüverdi.

"Bundan sonra bir daha havuç yemeyeceğiz!" diye bağırdı çocukla "Dondurma istiyoruz. Ölünceye kadar dondurma, şeker ve çikolat yiyeceğiz!"

Top anaokulu bir yoğurt fırtınasına uğramışa benziyordu. Yerle yoğurt içinde kalmıştı. Her adım atıldığında "şlaf şlaf" diye sesle çıkıyordu.

Denebilir ki, top anaokulu büyük yoğurt savaşının ülkeyi sardı

nları andırıyordu. Binlerce yıl önce, çok kötü yürekli taş döner
rından biri ülkeyi yönetmekteydi. O kadar kötüydü ki, yalnızca
altalarla savaşmak istiyor, mağarasında oturup homurdanarc
klına estiğinde yeni yeni savaşlar çıkarıyordu.

ya halk birgün artık taş baltalarla savaşmamaya karar ver
ü taş baltalar çok tehlikeliydi. Üstelik çok da acıtıyordu. Böylece
altalar yerine yoğurtla savaşmaya karar verdiler.

günden başlayarak bütün ordular içinde yoğurt bulunan büyü
tma aletleriyle donatıldı. Askerler birbirlerinin üstüne yoğu
ttılar. Sonunda her yerde o kadar çok yoğurt oldu ki, bütün gölle
n mağaralar yoğurtla doldu. Ve yeryüzü yoğurttan geçilmez hal

Yoğurt yükseldikçe insanlar ağaçlara tırmandılar. Birbirler
eye gidecekleri zaman, yoğurdun üstünde yüzen öze
allarına bindiler, ağaçtan ağaca kürek çektiler. Canları yema
ğinde, biraz şeker döküp ağacın en alt dalından sarkarak yoğurc
amak yeter oldu.

re o zamanlar durum böyleydi. İnsanlar yoğurttan korkun
şlardı. Çocukların öğretmenlerin üstüne yüz litre yoğur
ikleri o gün top anaokulundaki görünüş gerçekten bun
yordu.

biri işletiliyor

Çocuklar yoğurdun üzerinde dolaşırken, anaokulunun telefonu acı c çaldı. Bu keskin, kulakları yırtan bir çalıştı. Telefon durduğu köşede sanki birden kapkara, çirkin bir görünüş almıştı.

Öğretmenlerin çevresinde gülüşen, danseden çocuklar, birdi durdular, suspus oldular. Telefon eden kim olabilirdi? Cevap veremiydi? Arayan iyi biriyse, telefondan daha iyisi olamazdı. Örneğ arayanın, balta girmemiş ormanlardan telefon eden bir kaplan oldu düşünülebilirdi; kaplan olmanın ne demek olduğunu anlatmak isteyen t kaplan.

Örneğin kaplan, üç rahibi ve eski bir kamyonu yiyip bitirdikten sonra yere uzanıp yediklerini sindirirken, biraz çene çalma gereğini duym olabilirdi. Ya da kimbilir, telefon kişi kendini pek yalnız bulmasın diye c çalışıyor olabilirdi.

Ama telefon düpedüz korkunç bir şey de olabilir. Örneğin tam yatı dinlenirken de çalabilir ve kalkıp cevap verme zorunda kalır insan. Ya c örneğin kişi yaptığı kötü bir işten dolayı gönül ezikliği çekerken, tam c anda öfkeli bir kimse hırlaşmak için telefon edebilir.

Anaokulunun bütün çocukları, öğretmenlerin üzerine yoğur fıskırtmayı çok eğlenceli bulmuşlardı, çünkü bu bütün çocuklar yapmaktan hoşlandığı bir işti. Ancak elbette kendilerini biraz suç buluyorlardı. Öğretmenlerin bağları çözülüp serbest kaldıkların annelerine ve babalarına anlatacakları şeylerden de pek korkmuy sayılmazlardı.

İşte bu yüzden telefon çaldığında ürktüler. En çok da Carl-johan korktu, çünkü ayaklanmayı başlatan oydu. Telefonu susturmanın en i yolunun ne olduğunu bildiğinden, telefonun telini kesmek üzere eli koca bir makas aldı. Ancak Carl-johan bunu yapmaya vakit bulamad Eva atılıp telefonu açtı.

"Alo! Alo!" diye bağıırıyordu öbür uçtaki ses. "Alo! Kiminl konuşuyorum? Cevap verin!"

"Alo" dedi Eva, en karanlık sesiyle. "Burası, top"

"Nasıl?" dedi ses. "Siz deli misiniz? Bir top konuşabilir mi hiç."

"Burası top anaokulu" dedi Eva, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Yaa, öyle mi? Kiminle konuşuyorum?"

"Ben öğretmen Eva. Anaokulunda her şeye karar veren benim."

Telefondaki ses biraz kuşkuyla: "öyle mi?" dedi. "Peki, Karl öğretmen nerede?"

"Şimdilik bağlı" dedi Eva.

"Bağlı mı?"

"Evet, bağlı. Şu anda işi var."

"Öyleyse sizinle konuşabiliriz. Sesiniz öyle hafif çıkıyordu ki, biri beş işletiyor sandım. Benim adım müdür Nilsson. Büyük mağazadan telefona ediyorum. Her gün yiyecek ısmarlamak üzere telefon edersiniz de 1 saatte. Sizden telefon gelmeyince, ben telefon etsem daha iyi olur diye düşündüm. Bugün için ne istediğinizi öğrenmek istiyorduk."

"Bir dakika" dedi Eva. Telefonu bir eliyle örttü, çevresini sarmal çocuklara fısıldadı: "ne diyeyim?"

"Dondurma ısmarla" dedi Lasse.

"Benim canım çilek istiyor" dedi Peter.

"Benim canım da çörek istiyor" dedi Stina adlı bir kız.

"Hmm, peki" dedi Eva, telefonda. "Bir düşünelim. Öncelikle beş yüz külah dondurma ısmarlamak istiyoruz."

"Nasıl efendim?" dedi müdür Nilsson. "Doğru mu duydum acaba?"

"Evet, beş yüz külah dondurma" diye tekrarladı Eva. "Bugün çocuklar için küçük bir eğlence düzenledik de. Külahlar büyük ve içi reçelli olacak."

"Başüstüne" dedi müdür Nilsson.

"Sonra" dedi Eva, "on kilo çilek, beş kasa gazoz, iki yüz tane tarçın çörek de istiyoruz. Bir de... Evet, bir de elli yumurta ile küçük bir pake hazır köfte istiyoruz."

"Peki efendim" dedi müdür Nilsson.

Eva, telefon alıcısını yerine koydu. Kendini bir kahraman gibi buldu orada. Heyecandan neredeyse soluğu kesilecekti. Koca bir adar işletebileceği hiç aklına gelmemişti. Artık birkaç gün yetecek kadar dondurma ve gazozları var demekti. Öğretmenlere köfte ve havuç verilecekti. Yumurtalarla da pasta yapmak olanağı vardı.

Öbür çocuklar yine biraz azmışlardı. Carl-johan, bütün okulu parçalanmasını, pencerelerin kırılmasını önerdi. Ancak bu hiç de iyi öneri değildi, çünkü pencereler kırılacak olursa okul soğukta oturulamaz hale gelecekti. Bunun üzerine Carl-johan öğretmenlerle parasında el konup yeni pencereler satın alınabileceğini ileri sürdü.

Ama o zaman Lasse, bütün çocuklara: "durun!" diye bağırdı. Herkes yerine oturmasını ve öncelikle bir savaş kurulu toplanmasını önerdi.

savaş kurulu

Çocuklar yere oturdular, Carl-johan bir iskemlenin üzerine çıkıp "Şimdi savaş kurulunu topluyoruz!" diye bağırdı.

"Savaş kurulu da neymiş" diye sordu Johnny.

Lasse, savaş kurulunun ne olduğunu biliyordu. Babası ona büyük kızılderili önder Oturan Boğa'nın, kabilenin bütün savaşçıları nasıl savaş kuruluna topladığını bir kitaptan okumuştur. Beyazlar, topraklarını atlarını ve sığırlarını ellerinden almak için kızılderilileri öldürmek istiyorlardı. Ama Oturan Boğa, kızılderili adamlarıyla savaş kurulu topladı ve beyazlara nasıl saldıracaklarını, ve onların o topraklarda nasıl kovulacağını tasarladılar.

Oturan Boğa, uzun çubuğuyla kumun üzerine haritalar çizdi. Savaş kurulu toplantısı bitince savaşçılar atlarına binip saldırıya geçtiler. Beyazların bütün askerlerini bir bir öldürdüler. Amerika adlı o büyük ülkedeki toplanan en büyük ve en iyi savaş kurulu bu olmuştu.

"Ben sizin önderinizim" dedi Carl-johan. "Artık her şeye karar veriyorum ben. Bundan böyle ne yapmak gerektiğini size ben söyleyeceğim."

Carl-johan'ın bu söylediklerine Lasse pek öfkelenmişti. Onları niçin Carl-johan yönetecekti? Çocuklar anaokulunda yönetimi niçin öğrenmişlerdi? Bütün çocukların yönetime katılması için değil mi? Ama şimdi Carl-johan çıkıyor, tıpkı Karin öğretmen gibi yapıyordu. Bağırdı, çağırırdı de sesi tıpkı Karin öğretmenin sesini andırıyordu. Üstelik öbür çocuklardan daha yüksekte olmak, onlardan daha büyük görünmek için de bir iskemlenin üzerine çıkmıştı. Böylece öbür çocukların kendisine karşı çıkmaya cesaret edemeyecekleri düşünüyordu.

"Yuuuh!" dedi Lasse.

"Yuh çeken kim?" diye sordu Carl-johan. "Bana yuh çekmeye cesaret eden kim? Burada yönetici benim!"

"Yuh çeken benim" dedi Lasse.

"Öyle mi? Bunu yapmamalıydın. Böyle dediğin için şimdi burnunu sıkacağım."

"Tıpkı Karin öğretmene benziyorsun" dedi Lasse.

Carl-johan iskemleden atladı, burnunu sıkması için Lasse'nin üzerine atıldı. Ama bunu yapmaya fırsat bulamadı. Güçlü bir el onu yakaladı, durdurdu. Bu, çocukların nöbetçi birliğinde görev alan Anders idi.

"Sen bizim önderimiz falan değilsin" dedi Anders. "Dünyada yalnız bir tek büyük önder var, o da Oturan Boğa. Bizi yönetmeye kalkışma Kendimizi hep birlikte yöneteceğiz."

Anders, Carl-johan'ı yere, öbür çocukların yanına öyle bir oturttu ki yer sarsıldı. Carl-johan en küçük bir direniş bile göstermedi. Çünkü he tökezletme birliği hem de nöbetçi birlik, ileriye çıkmış yıldı sala gözlerle kendisine bakmaktaydılar.

Daha sonra çocuklar çember yapıp oturdular. Böylelikle hep toplantıya katılmak, konuşmak, verilecek kararda söz sahibi olma olanağı bulacaktı.

"Ben öğretmenlere acıyorum" dedi Stina. "Bize karşı kötü davranışları, bir gerçek. Ama biz de onları bütün gün böyle ba tutamayız ya."

"Öğretmenley kötü değilley ki" dedi Johnny.

"Bütün hayatları boyunca böyle bağlı oturmayı hak etti onlar" dedi Peter.

"Yanlışın olduğu kanısındayım" dedi Eva. "Öğretmenler bize iyi davranmadılar. Ama bu onların kötü oluşlarından değil. Bize iyi davranmadılar, çünkü onlar biz çocukları anlamıyorlar. Bence şimdi onlara çocuk olmanın ne demek olduğunu öğretmeliyiz"

Yeniden neşesini bulan, önderlik sorununu çoktan unutmuş olan Carl-johan: "benim aklıma birşey geldi" diye bağırdı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bugün öğretmenler çocukların yerine geçecek ve onlar gibi yaşayacaklar. Önce onları yıkayacağız, sonra yemek yiyecekler, sonra çok sıkıcı masallar dinleyecekler bizden, sonra öğlen uykusuna yatacaklar."

"Biz çocukları anlamaya başladıkları zaman da aramızda oturacaklar. Kararlara katılabilecekler", dedi Lasse.

"Ama, bu sırada okula biri gelecek olursa ne yaparız?" dedi Anders.

"Ya, ne yaparız o zaman?" diye mırıldandı Sven-tarzan adındaki, adıyla gerçekten resimli dergi kahramanı Tarzan'dan alan çocuk.

"O zaman biz de kendimizi savunacağız" dedi Anders. "Örneğin bir gün sonra yiyecekleri getirecekler. Hiçbir büyüğün buraya gelip bizi rahatsız edemeyeceği konusunda kesin bir karar alsak iyi olacak."

Bütün çocuklar bu öneriyi beğendiler. Hiç bir büyük insanın tene anaokuluna alınmaması konusunda hemen bir karar aldılar.

"Bol bol dondurmamız olacak" dedi Sven-tarzan. "Şöyle ağız tadıyla seve seve bir yemek bile yiyemedik bu okulda"

"Dondurma pek yemek sayılmaz ama" dedi Stina.

"Dondurma neden yemek sayılmasın?" dedi Sven-tarzan. "Beni bildiğim tek gerçek yemek, dondurmadır. Örneğin, fırına koyu kızartırsak daha da gerçek bir yemek olur."

"Hadi besen de, o zaman erir gider, dondurma olmaktan çıkar", dedi

İki de haklısın” dedi Sven-tarzan. “O zaman kızartmadan yiyelim.”

inatçı öğretmenler

Öğretmenler hala iskemlelerinde bağlı oturuyorlardı. Yoğurtta bembeyazdılar. Biri başını eğdiğinde kulağından yoğurt boşandı. Koc ayaklı Hedda öğretmenin ayakkabılarına yoğurt dolmuştu; ayaklarını tepindiğinde ayakkabılarından yoğurt fışkırıyordu.

"Üfff, amma da pislendiniz" dedi çocuklar. "Yıkanmalısınız"

"Yıkanmak istemiyoruz" dedi öğretmenler.

"Yıkanmak zorundasınız" dedi çocuklar. "Hayat boyu böyle lor peyniri gibi dolaşamazsınız. Üstelik, böyle lor peyniri kılığında dolaşmak tehlikelidir de. Ansızın, kocaman, aç bir kuş gelir de lor peyniri sanırsanız sizi yiyip bitiriverir. Bu hiç eğlenceli bir şey olmaz yani."

"Yıkanmak istemiyoruz" dedi öğretmenler.

Öğretmenler öylesine inatçıydı ki, çocuklar onları banyoya tıkmak zorunda kaldılar. Öğretmenler banyoda küvetin önünde sıraya girme zorunda bırakıldılar. Ama ortaya yeni bir sorun çıktı; küvetler çocuklara göre yapılmıştı, hepsi de küçüktüler. Öğretmenler bu küvetlere sığmıyorlardı. Oturduklarında bütün küveti dolduruyorlardı.

"Of, su çok soğuk" dedi öğretmenler. "Sıcak su isteriz."

Ama çocuklar sıcak su döktüklerinde, bu kez de: "öf, bu su çok sıcak. Ilık su isteriz" dediler.

İnatçı öğretmenleri yola getirmek güç oldu.

Karin öğretmen, küvetin içinde oturmuş, sarı renkte plastik bir ördekle oynuyordu.

"Sarı ördeği ben isterim!" diye bağırdı öğretmen Ulla, "o ördek benim!"

"Ulla öğretmen, şimdi uslu olmalı" dedi çocuklar. "Ördekle şimdi Karin öğretmen oynuyor. Ulla öğretmene daha sonra sıra gelecek."

"O benim ördeğim!" diye haykırdı Ulla öğretmen yine.

Greta öğretmen bir köşede durmakta olan tahtadan yapılmış küçük kırmızı vapurla oynamak istedi, onu alana kadar da kıyameti kopardı.

Çocuklar, öğretmenlerle uğraşmaktan kan ter içinde kalmışlardı. Hepsini yıkayıp üstlerindeki başlarındaki yoğurtları temizlediler. Öğretmenler suda çırpınıyor, sıçrayıp duruyorlardı. Çocuklar anaokulunu yönetmenin her zaman öyle kolay bir iş olmadığını yavaş yavaş anlamaya başladılar. Üstelik bu iş çok güç oluyordu.

Öğretmenler, oyuncaklarıyla bir süre oynadıktan sonra bıktılar, art

oynamak istemediler. "Ördekle de, vapurla da oynamak istemiyorum artık" dediler.

"Oynamak zorundasınız" dedi çocuklar, "şimdi burayı b yönetiyoruz."

"İstemiyoruz!" diye haykırdı öğretmenler.

Çocuklar daha sonra havluları getirdiler, öğretmenleri kuruladılar. arada çocuklardan bazıları mutfakta yemek pişirdiler. Evet, pişirdikler yemek neydi diye sorulabilir. Çocuklar, ocağın üzerine iki büyük tencere yerleştirmişlerdi, tencerelerin içine de mutfakta buldukları bütün havuçları doldurmuşlardı.

"Şimdi yemek yiyeceksiniz" dedi çocuklar, öğretmenlere.

"Yemek yemek istemiyoruz" dedi öğretmenler.

"Hem de havuç yiyeceksiniz" dedi çocuklar. "Havuç hem çok tatlı hem de çok yararlı bir sebzedir. Her birinize on beş havuç düşüyor"

"Havuç istemeyiz" dedi öğretmenler.

"Çocuklar sofrayı kurup, tabakları, yanlarına da kaşıkla yerleştirdiler. Öğretmenler de kuzu kuzu oturup havuçları yemek zorunda kaldılar.

"Bize karşı niye bu kadar kötüsünüz?" diye sordu Maya öğretmen.

"Size karşı kötü değiliz" dedi çocuklar. "Ama çocuk olmanın ne demek olduğunu öğrenmelisiniz, bunu öğrendiğiniz zaman siz de okul yönetimine katılabilirsiniz"

"Biz havuç yemek istemiyoruz" dedi öğretmenler. "Biz kahve kurabiye, çörek severiz. Üstüne de birer sigara içmek isteriz"

"Tüüühh!" dedi çocuklar. "Kahve mideye dokunur. Şekerli kurabiye ile çörek dişlere zararlıdır. Fazla şeker yemek, dişleri çürütür. Siz öğretmenler bunu pek iyi bilirsiniz. Ve de biz burada sigaranın sözünü bile duymak istemiyoruz. Sigaradan daha zararlı bir şey yoktur yeryüzünde. Sigara içerseniz ciğerleriniz kurumdan simsiyah olur sonra dumandan boğulur ölürsünüz."

"Havuç yemek istemiyoruz!" diyeretti öğretmenler.

Çocuklar odadan çıkıp kapıları kapattılar. Öğretmenlerin çörek ve sigara üzerine gevezeliklerinden usanmışlardı. Yetişkin insanlar kendilerine neyin yararlı, neyin zararlı olduğunu anlamamaları gerçekten gariptir. Yalnızca sigara içmekle yetinmezler, üstelik savaşırlar da, rakı da içerler, ki bütün bunlar doğrudan öldürücü şeylerdir.

Şimdi öğretmenlerin öğle uykusuna yatmaları zamanı gelmiş. Çocukların küçük yataklarına uzandılar. Her birinin ağzına birer emzik verildi. Çocuklar perdeleri çektiler, öğretmenlere masal anlatmaya üzere yataklarının başına oturdular.

"Uyumak istemiyoruz!" dedi öğretmenler. "Gazete okumak istiyoruz"

z de gazete okumayı çok isterdik” dedi çocuklar. “Bize okum
menizi az mı istedik. Ama siz bize bir sürü budalaca mas
memizi öğütleyip durdunuz. Onu için biz de bugün size mas
acağz. Yarın yine gazetenizi okuyabilirsiniz”

çocuklar en büyük masal kitabını alıp açtılar, resimlerine bak
masal anlatmaya başladılar: “bir zamanlar mantar, daha doğru
ar Karl adında koca bir mantar varmış. Boyuna çayırdaki duru
da durmaktan başa bir şey yapmazmış. Canı çok sıkılmış. Bird
mek için mırıldanarak şarkı söylermiş. Bazen de sırtını kaşımay
mış ama kolları olmadığından başaramazmış...”

ff, amma da sıkıcı masal”, dedi öğretmenler.

çocuklar masalı sürdürdüler: “bir gün mantar Karl, orada duru
gözlerken karnı guruldemiş: ‘hımm’ diye düşünmüş. ‘düpedü
m gurulduyor. Acaba neden? Mutlaka kötü bir şey yemi
yım’ mantar uykuya dalmış ve ertesi gün karnının gurultus
iş. Mantar Karl yeniden sağlığını kazanmış. Masal da böylec
ş”

öğretmenlerin duyduğu en sıkıcı masaldı. Öylesine sıkıldılar
ri kapanmaya başladı ve derken hepsi uyuyakaldı.

çocuklar öğretmenler uyanmasın diye ayaklarının uçlarına basar
an çıktılar, kapıyı kapattılar ve çit çıkarmadan beklediler. Tam
a başka bir kapının zili çalmaya başladı. Çalan okulun ana kapısının

ri geldi” diye fısıldadı Lasse.

ndat!” dedi Sven-tarzan, ve kendisini gizlemek için bir masar
girdi.

anaokulunun en yürekli çocuğu olan Eva gitti, kapıyı açtı. Orada
n önünde bir kamyon, mavi giysiler içinde bir de adam duruyord
an, şen bir adamdı. Konuştuğunda sanki gök gürliyor gi
rdü.

i günler” dedi adam. “Büyük mağazadan geliyorum. Yiyecekler
dim. Öğretmenler içeride mi?”

yazık ki yoklar” diye uydurdu Eva. “Biraz dışarı çıktılar. Am
ekleri bırakabileceğinizi söylediler. Biz gerekeni yapacağız”

ok garip” dedi şen adam. Bunu söylerken de kapıdan içeriye b
tmaya çalıştı. Ama Eva kapıyı çektiğinden bunu başaramadı. “Y
mi? Peki. O halde yiyecekleri şuraya bırakayım. Am
rmenlerin içeride olmaması doğrusu çok garip.”

o” dedi Eva. “Garip olacak bir şey yok. Öğretmenlerden bir
da ama şu anda tuvalette olduğundan kapıya kadar gelemedi.”

kez Eva öylesine bir yalan uydurmuştu ki, yüzünün yeşillendiği
. Ama adam farkına varmadı, sadece güldü. Güldüğünde koc
gi hopladı, sanki dalga dalga dalgalandı.

Adam kapının önüne üç büyük kutu bıraktı. Kamyon yokuş aşağı yollandı. Bütün çocuklar dışarı fırladılar. Önce Eva'nın boynuna sarıldılar sonra kutuları içeriye taşıdılar. Üzerine birer parça reçel kondurulmuş beş yüz külah dondurma duruyordu kutularda.

"Yiyecekler geldi! Bütün çocuklar buraya! Şimdi en çok kim dondurma yiyebileceğini göreceğiz!" diye bağırdı Eva.

otobüse sevdalanan tramvay

Çocuklar hayatlarında yemedikleri kadar çok dondurma yedik. Stina on beş, Peter on üç koca külah dondurmaya mideye indirdi. İnsan bu kadar çok yiyince yorulur. Çocuklar da tıka basa yeyip iyice doyunca yere çöktüler.

Stina ile Peter, öylesine şişmişlerdi ki, artık yürüyemiyorlardı. Yürüyeceklerine yuvarlanmaları gerekiyordu. Kocaman toplar gibi yuvarlandılar, duvara tosladılar.

Öğretmenler hala öğle uykusundaydılar, yattıkları odadan derin horultular geliyordu. Öğretmenler uykularında horulduyor, düşleri olağanüstü serüvenler yaşıyorlardı.

Karin öğretmen, düşünde kendini dünyanın en büyük kızıl karıncası olacak görüyordu. Bütün öbür karıncalardan daha büyüktü ve bütün yüzden dünyadaki bütün karıncaları o yönetiyordu.

Bir kürsünün üzerinde durduğunu gördü. Önünden kızıl karıncaların kurulu ordusu, tören geçidi yapıyordu. En önde kızıl karıncaların marş çalan bir bando yürüyor, arkasından askerler geliyordu.

Karin öğretmenin elinde, samandan yapılmış bir dürbünü vardı. Dürbünüyle geçidi seyreliyordu. Çok uzaklarda, şöyle böyle birkaç metre ötede, karıncaların düşmanını bir taşın arkasından doğrulurken gördü. Bu bir yıldı. Tıslıyor, dişlerini gösteriyor, ağzından zehirle saçıyordu.

Karin öğretmen, çevresini sarmış olan yardımcılara: "bu yıla öldürmeliyiz!" dedi. "Öğlen yemeğinde yılan kızartması iyi gider."

Kürsünün önünde bir kızıl karıncalar denizi oluşmuştu. Karıncalar askerler yürüdükçe deniz çalkalanıyor, dalgalanıyordu. Yılan arkasından da başka bir karınca birliği gelmekteydi. Kuşatıldığı anlayan yılan daha da öfkeleni, daha fazla tısladı. Çevresindeki ısırmaya başladı. Birkaç yüz karıncayı öldürdü.

Ama kızıl karıncaların askerlerine düşünmek ve korkmak yasa olduğundan yılanın üstüne atlamaya devam ettiler. Sonunda azgın yılan yoruldu. Karıncalar onu Karin öğretmenin yıldı üç yüz altmış beş gün yılan kızartması yediği tümseğe götürdüler.

Kocaman ayaklı Hedda öğretmense düşünde kendini bale yapan bir fil olarak gördü. Bir fil olmak ve aynı zamanda da bale yapmak pek eğlenceli bir şey olmasa gerek.

Olağan durumlarda bale yapanlar leyleklerle örümceklerle Dansettiklerinde çıt bile çıkmaz. Kemanlar çalarken büyük adımlar uçar gibi dansederler ve onlar dansederken yalnızca çallıların arasından esen yel gibi bir hışırtı duyulur.

Hedda öğretmen, büyük tiyatro'da sahneye çıkmıştı, dans edecekti. Oldukça iri bir fildi ve aşağı yukarı orta boydaki dört katlı bir yapı kadar da ağırdı. Salonda eskimekten yemyeşil olmuş taciyla krallık oturmaktaydı. Her gece bale seyretmeye gitmek zorunda olduklarından canlarından bezmiş prensler ve prensesler oradaydılar.

Orkestranın yöneticisi yerini aldı, elindeki değnekle işaretini verdi. Koca bir kurbağa, hışımla gonga vurdu. Çekirgeler arka bacakları üzerinde çalgılarını çalmaya, ateş böcekleri de havada kıvılcımlarda gümüş uçuşmaya başladılar.

Müzik, duyulmamış güzellikteydi. Hedda öğretmen, aşağı yukarı küçül bir kulübe kadar olan fil bacağını kaldırdı. İlk adımı atmak üzere hazırlandı. Yüksek ve zarif bir sıçrama yapacak, kimse en küçük bir ses bile duymadan bir tüy gibi yere düşecekti.

Ve sıçradı.

Ama o kadar ağırdı ki. Küçücük bir sıçrayış oldu bu, sonrada korkunç bir gürültü koptu. Hedda öğretmen öyle ağır geldi ki, koca sahne çöktü ve Hedda öğretmen aşağı yuvarlandı, kendini yapının bodrumunda buldu. Büyük tiyatro'da yer yerinden oynadı. Tavandan sarkan avizeler koparak kralın kafasına düştü.

Aslında fillerin bale yapmaması gerekir. Yine de buna kalkışacak olurlarsa başarısızlığa uğrar ve çok acı çekerler. Hedda öğretmen, düşüşünü gördü ve düşünde çok üzüldü, üzgün bir fil gibi böğürdü.

Greta öğretmen düşünde hayvanlar görmedi. O, düşünde kendisi aynı demiryolu üzerinde gitmekten bıkmış, usanmış bir tramvay olarak gördü. Gerçekten aynı yol üzerinde durmadan gidip gelmek pek sıkıcıdır. Bir tramvay için yoldan çıkıp da, yan sokaklara dalma olanaksızdır. Tramvay denize doğru gidebilir, ama gidip denizde yüzmek olanağı yoktur. Bir tramvayın yaşantısı gerçekte düşünülebilecek en tekdüze yaşantıdır.

Tramvayların sırtı da öyle bir kaşınır ki. Öyle çok kaşınır ki sokaklarda dönüp dolaşırlarken çıldırarak gibi olurlar. Her tramvay tepesinden çelik teller gerilidir, elektrik akımını oradan alırlar. Kaşıntı yapan da işte budur.

Greta öğretmen mavi renkli bir tramvaydı ve öyle pırıl pırıldı ki herkes onun hayatından çok memnun olduğunu sanırdı. Ama bir gün hayatından usandı ve demiryolundan atladi çıktı. Kırmızı renkli bir otobüs görmüş ve o anda otobüse sevdalanmıştı.

Yirmi yıl önce bir kez de bir trolleybüse sevdalanmıştı. Ama

otobüsler bir süre sonra çekilmez olurlar. İşte bu yüzden ilişkiler
abuk son bulmuştu. Kırmızı otobüsü gördüğü o güne kadar Greta
öğretmenin son sevgilisi o trolleybüstü.

Otobüs hem pek güçlü hem de pek şen görünüyordu. Greta
öğretmen demiryolundan çıkıp otobüse doğru yollandı. Işıklarını yakı
kırdı, yakıp söndürdü. Sokak taşlarının üzerinden sekerek giderke
lekleri korkunç gıcırtilar çıkardı.

Tramvayın sürücüsü ve bütün yolcularının ödleri koptu; ama Greta
öğretmen buna hiç aldırmadı. Yoluna devam etti ve otobüsün yanında
gözüne başladı. Ara sıra otobüse sürtündükçe tramvayın
tekerlerinden çok hoş kıvılcımlar saçıldı. Greta öğretmen, yede
kayalarıyla birkaç tur attıktan sonra otobüsü soğutma ızgarasını
gözüne yerinden öpüverdi.

Otobüs, Greta öğretmene öylesine vuruldu ki, onu ardına taktı
ve çok çok uzaklara gittiler. Bir daha da onları gören olmadı. An
latıcılara bakılırsa, hala ıssız yollarda dolaşmaya devam ediyor, ha
lıklarını delicesine seviyor ve geceleri büyük çam ağaçlarının altın
yana park ediyorlarmış.

O anaokulunda uyurlarken öğretmenler işte böyle düşler gördüler.

hiç bir şey bizi durduramaz

Çocuklar, yapmak istedikleri birçok şeyi yapamadıkları iç başkaldırmışlardı. Her gün dışarı çıkmak, kenti dolaşmak istiyorlardı. Büyüklerin çalıştığı fabrikaları yakından görmek istiyorlardı. Yang söndürme arabalarını ve itfaiyecileri görmek, tanımak istiyorlardı. Makinelerin, otomobillerin yapıldığı fabrikaları görmek, onların ne işlediğini bilmek istiyorlardı.

Okumayı öğrenmek istiyorlardı. Çünkü dünyada en eğlenceli şey kitap okumaktı. Ama onlar daha okuyamıyorlardı. Çünkü, büyükler, her bir çocuğun yedi yaşını doldurmadan okumayı öğrenemeyeceğini karar vermişti.

Gündüzleri film seyredebilmek için bir film makinası almak istiyorlardı.

Yapmak istedikleri daha o kadar çok şey vardı ki. Ama ne istesele öğretmenleri "olmaz!" diyordu. Onlara bakılırsa, çocuklar okulları kapatılmalıydı, pek sıkıcı bir yığın oyuncakla oynamalıydılar. Birçok kereler dışarı çıkmalarına bile izin verilmiyordu. Çünkü öğretmenler dışarı çıkınca onların yaramazlık yaptıklarını söylüyorlardı. Bazen dışarı çıkmalarına izin verildiğinde de, ancak anaokulunun yakınındaki park kadar gidebiliyorlardı.

Çocuklar sonunda ayaklanmışlardı. Ama her ayaklanmada olduğu gibi yönetenlerin, bu ayaklanmayı da bastırmaları tehlikesi vardı. Öyleyse bir şeyler yapmalıydılar.

Öncelikle okulu dışarıdan gelecek saldırılara karşı korumak, savunmak gerekiyordu. Birkaç saat sonra bütün ana babalar, çocuklarını almak geldiklerinde, onlara karşı hazırlıklı bulunmak gerekiyordu. Ayrıca öğretmenlere, anaokulundaki kararları çocukların vermesi gerektiği de anlatmak gerekiyordu.

Daha şimdiden çocukların çoğu öğretmenlere çok kötü davranmış oldukları kanısındaydı. Elbette ki, öğretmenlerin saçlarına yağur dökmek hiç de hoş bir şey değildi.

Üstelik öğretmenler de çok iyi insanlardı. Yalnızca biraz bilgisizdiler.

ilk saldırı

Öğleden sonraydı. Öğretmenler daha yeni uyanmışlar, ağızlarında emziklerini çıkarmışlardı.

O sırada dışarıdaki nöbetçinin haykırdığı duyuldu. Bu, dışarıya bakan pencerenin önünde nöbet tutan Peter'in sesiydi. Oradan aşağıda sokağa kadar bütün yokuşu görebiliyordu. "Düşman geliyor!" diye bağırdı.

Ta aşağılardan anaokuluna doğru bir adamın yürüyerek gelmekte olduğu görülüyordu. Adam uzun boyluydu, elinde büyük bir çanta vardı. Bu, Stina'nın babasıydı. Gündüzleri işten erken ayrıldığından, bütün öbür ana babalardan önce gelir, Stina'yı okuldan alırdı.

Stina'nın babası yargıçtı. Her gün adliyede oturur, hırsızları hapsedilmesine karar verirdi. Bir hırsızın hapsedilmesine karar verdikten sonra o kadar yorulurdu ki, hemen eve gidip uyuma gerekirdi. Eve giderken de okula uğrayıp Stina'yı alırdı.

Stina, babasının geldiğini görünce pek korktu. Hemen gidip banyo yatağın altına saklandı. Yaptıklarından dolayı babasının onu hapsedip mahkum edeceğini sanıyor olmalıydı.

Öbür çocuklar kapının önünde toplandılar, kapıyı kilitlediler. Stina'nın sırık boylu babası salınarak gelip kapının önünde durdu. O kadar uzun boyluydu ki, bir fener kulesine benziyordu. Sanki kulenin tepesi zayıf bir baş oturtulmuştu ve orada bir fenerin tepesinde lambalara benzeyen fırıl fırıl iki göz duruyordu. Çok kuru bir sesi vardı. Konuştuğunda, kuru çalılıklar arasında sanki biri yürüyormuş gibi tı tı ses çıkarıyordu.

"Ne istiyorsun" diye bağırdı çocuklar.

"Kapıyı açın" dedi Stina'nın babası. "Kapı neden kilitli?"

"İçeri girmeyesin diye."

"Ama bu, yasaya aykırıdır" dedi Stina'nın babası. "Niye içeri girmeyecekmişim?"

"Çünkü burada yönetime el koyduk da ondan" dedi çocuklar.

"Bu da yasaya aykırıdır" diye hırıldadı Stina'nın babası. "Yasaya aykırıdır dedim. Hem siz niçin yönetime el koydunuz?"

"Çünkü kararlara biz de katılmak istiyoruz" dedi çocuklar. "Öyle sıkılıyorduk ki."

"Bu da yasaya aykırıdır" diye homurdandı Stina'nın babası.

"Kararlara katılmak yasaya aykırıdır. Sıklamak da yasaya aykırıdır."

Kalın bir kitap çıkardı çantasından. Kitabın üzerinde 'İsveç devlet yasaları' yazıyordu. Kitabı biraz karıştırdı, sonra dedi ki: "yasalar kitabında şöyle yazıyor: yönetime el koymaya kalkışanlar, sekiz y hapse mahkum edilirler."

"Hapse girmeyeceğiz!" diye bağırdı Carl-johan, kapının aralığında "Okulumuzu savunacağız. Burası artık okulumuz."

"Yasaya aykırıdır bu!" diye gıcırdadı Stina'nın babası. "Kendini savunacak olursanız, bir beş yıl daha ceza yersiniz. Toplam on üç hapislik eder."

Bu konuşmalar sırasında Anders, bir merdivene tırmanarak okul damındaki kapağı açmıştı. Eva'nın sabahleyin ismarladığı elli yumurta da mutfaktan almıştı. Anders dama çıktı ve Stina'nın babasını durduğu yerin üzerinde damın ucuna gelip oturdu. Elinde bir yumur tutuyordu.

"Buraya bak!" diye bağırdı Stina'nın babasına. "Seni gidi kocam fasulye sığı seni. Burada bizim sözümüz geçer, anladın mı. Çe arabayı buradan. Becerebildiğin bir başka iş bul kendine. O kad uzunsun ki, pekala bayrak direği ya da kentin alanına yılbaşı ağa olabilirsin."

Anders elindeki yumurtayı gösterdi. "Hemen çekip gitmezsen, ş yumurtayı örümcek tutmuş kafanda patlatıveririm."

Stina'nın babası pek öfkelenmişti ama gık bile diyemedi. Öylece kalakalı soluğunu tuttu. Sonunda dayanamadı, gıcırdayan sesiyle şunı söyleyebildi: "yasaya aykırıdır bu. Her şey yasaya aykırıdır. Bütün insanları hapse tıkacağım. Siz herkesten çok yasalara aykırısiniz."

Bunu üzerine Anders, elindeki yumurtayı öyle bir gönderdi yumurta adamın tepesine indi, 'plof' diye bir ses çıktı. Yumurta kırıldı adamın başından aşağıya akmaya başladı. Bütün çocuklar sevinçle haykırdılar. Yumurtanın sarısı yavaş yavaş akarak adamın sol kulağını üzerine çöktü.

Adamın ödü kopmuştu. Yokuş aşağı koşarak kaçtı. Koşarken çalılarının, taşların üzerinden seken bir kanguruya benziyordu. Yokuşun sonuna gelince durdu, bağırdı: "polis çağıracağım! İtfaiyeyi çağıracağım! B daha hayat boyu dondurma yiyemeyeceksiniz!"

Çocuklar, adamı böylece savdıktan sonra, Stina, saklandığı yatağ altına çıktı. Hala biraz korkuyordu, ama arkadaşlarının çok yürekli oldukları kanısındaydı.

Çocuklar şimdi ne yapmaları gerektiğini düşündüler. Az sonra Stina'nın babası polislerle gelecekti. Şimdi asıl sorun, bir yolunu bu okulu savunmaktı. Çocuklar orada durmuş düşünürlerken, öğretmenler yatıp uyudukları odadan çıktılar.

Önce Karin öğretmen çıktı, çocuklara doğru giderek şöyle dedi: "b

menler olup bitenleri aramızda tartıştık. Üzerimize yoğun
iğünüz için hala size kırgınız. Ama bizler de yanlış şeyle
ğimizi anladık. Sizlere hiç iyi davranmadık. Acaba bizi bağışlayac
z diye düşünüyoruz.”

çocuklar sustular, birbirleriyle bakiştılar. Şimdi buna ne demeliy
tmenlerin doğru söylediklerine inanılabilir miydi?

ki de onları aldatmak için bir oyundu bu. Hiç belli olma
tmenler belki de şimdi böyle konuşup beklenmedik bir an
len yönetimi ele geçirmeyi, yeniden eskisi gibi çocuklara egem
yı tasarlıyorlardı.

zlere nasıl güvenebiliriz?” diye sordu Lasse.

dda öğretmen, kendilerinin okulun yönetmek istemediklerini, a
ticilerin bunu böyle istediklerini söyledi. Bütün İsveç'te bun
e olduğunu anlattı. Bütün İsveç'te çocuklar hep böyle özel evler
yor, başka insanlarla ilişki kurmalarına izin verilmiyordu. Ya
eler de, aynı biçimdeki düşkünler evi denilen yurtlara konuyor
tlar, kolları bacakları ağrıyan kimseler de böyle özel evler
ştiriliyordu.

ve böyle yapıyorlar?” diye sordu Lasse. Sesinde büyük bi
nsizlik vardı, çünkü hala öğretmenlere güvenmiyordu.

slında bütün insanların birlikte olmaları gerekirdi” dedi Hed
tmen. “Yaşlılar, çocuklar, hastalar, hepsi birbirlerini görebilme
lerine heyecanlı öyküler anlatabilmeliydi. Bütün çocukla
klerin çalıştığı fabrikaları gidip gezebilmeliydi. Bu çok eğlenc
u. Ama yöneticilerimiz, çocukların da, yaşlıların da kendileri
an özel yerlerde bulundurulmalarının daha az masraflı oldu
ndalar. Böylelikle yaşlılara ve çocuklara bakmak daha ucuza gel
op anaokulunun öğretmenleri, siz çocuklardan çok şey öğrendi
n iyi olduğunu, ama daha iyi, çok daha iyi yönetilebileceğ
ndik. Biz bunu sizlerle ve ana babalarınızla birlikte yapacağız.”

çocuklar öğretmenlerin söylediklerini aralarında tatıştılar. Sonun
tmenlerin de bu girişime katılmalarına karar verdile
tmenlerin de çocuklar kadar söz hakkı olacaktı; ama çocuklard
fazla söz hakkı olmayacaktı.

a artık bu gibi şeyleri konuşmak için zaman kalmamıştı. Saldırı he
eklenebilirdi. Bütün ana babalar anaokuluna saldıracaklardı. Bur
arl-johan, okulun ve tepenin bir haritasını çizdi.

gerçek bir alan haritasıydı. Carl-johan, bu haritayı düşme
ramasın diye önce görünmez mürekkeple çizdi. Ama görünme
kkeple çizilmiş olduğundan haritayı çocuklar da göremedile
n üzerine Carl-johan, bu kez renkli mürekkeple çizdi haritayı.

dirı ne güneyden ne de batıdan gelebilirdi. Çünkü okulun t
rında derin bir hendek ve hendeğin yanında da yüksek bir tel örgü

bulunuyordu. Ana babaların kuzeyden ve doğudan saldırıya geçecekleri apaçıktı. Tepenin bu yanları düzgün ve engelsizdi. Buradan okula doğru geniş bir asfalt yol uzanıyordu.

"Saldırı buradan gelecek" dedi Carl-johan.

Çocuklar okulu savunmak üzere barikatlar kurmaya başladılar. İlk çocuk gizlice dışarı çıkarak, iki ağacın arasına ince bir ip gerdi. Büyükle saldırıya geçtiklerinde bu ipe takılıp tökezlenerek yere yuvarlanacaklardı.

Çocukların yarısına beşer yumurta verildi. Bunlar yapının damından oturup düşmanı yumurta yağmuruna tutacaklardı.

Bütün bunlara karşılık düşmanlardan birkaçı yine de okulun içine girmeyi başaracak olurlarsa, el arabaları ve oyuncak trenleri bekleyen tökezletme birliği, onları yere yıkmaya hazırdı.

Hazırlıkların çoğu tamamlandığında Lasse'nin aklına bir şey geldi. Yüzbaşının o eski topunu hatırladı. Topu yumurta ve çilekle doldurup düşmanı ateşe tutmak düşünülebilirdi.

Öğretmenler, okul yapılırken bu eski topun mahzene konulduğunu biliyorlardı. Çocuklar mahzenin kapısını açtılar. Başlarında el feneri tutan Karin öğretmen olduğu halde mahzene indiler. Mahzen toprak kokuyordu, karanlıktı. El fenerinin cılız ışığında topun bir köşede yatmakta olduğu görülebiliyordu. Top eskiydi, paslıydı, ama belki kullanılabilirdi.

Top demirden yapılmıştı, inanılmaz ölçüde ağırdı. Anca öğretmenlerin yardımıyla çocuklar topu okulun damına çıkarıp yerleştirmeyi başardılar. Şimdi asıl sorun bu topla nasıl ateş edileceğiydi. İçine yumurta ve çilek doldurmak yetmiyordu. Patlayan bir şeye gerek vardı.

"Ben biliyorum" dedi Eva. "Topu barutla doldururuz."

Mahzendeki bütün barut alınıp getirildi. Bütün barutlu tabanca ve tüfekler boşaltıldı, böylelikle iki kiloya yakın barut sağlandı. Barut, topa dolduruldu.

Her şey hazır olunca, herkes yerini aldığı anda, dışarı bakan pencerede gözcü haykırdı: "hazır olun! Düşman saldırıya geçmek üzere toplanıyor!"

ikinci saldırı

Bütün ana babalar, çocuklarını almak üzere tepenin eteğinden yokuş yukarı tırmanmaya başladılar. Aralarında koltuğunun altındaki kayasalar kitabıyla Stina'nın babası da vardı. Herkesi durdurdu. Dama gizlenmiş çocuklar onun, herkese eliyle okulun göstererek bir şeyi söylediğini gördüler.

Stina'nın babası, bir süre konuştuktan sonra bütün ana babalar ellerini kollarını sallamaya başladılar. Uzaktan hepsinin de öfkelenedikleri belli oluyordu. Bazıları yerlerinde sıçradılar, bazıları uzaktan pek anlaşılamayan ama aşağı yukarı "hurra" gibi birtakım sesler çıkarıyorlardı.

Derken, hızla yokuşu tırmanmaya başladılar. Savaş çığlıkları gittikçe güçlü duyulur oldu. Anlaşılan, anaokuluda çok önemli bir şey olduğundan korkmuş, kaygılanmışlardı. İki kocaman baba, yokuş yukarı birer lokomotif gibi ahlaya puflaya geliyor, soğuk havada ağızlarında çıkan solukları tıpkı lokomotif dumanını andırıyordu.

Stina'nın sırık boylu babası, saldırıyı yönetiyordu. Öyle siskaydı ki yokuş yukarı tırmanırken hızla savrulan bir değneğin havayı yarması gibi sesler çıkarıyordu.

Okulun damında çocuklar, koca paslı topu doldurmuşlardı. Ana babalar elli metre kadar yaklaştıklarında Lasse bağırdı: "durun bütün ana babalar! Okula giremezsiniz!"

Ana babalar büyük bir şaşkınlık içinde durdular. Dama doğru baktılar. Ama o kadar iyi göremiyorlardı, çünkü hava kararmaya başlamıştı. Kimin bağırdığını anlayamadılar.

Lasse, bağırmasını sürdürdü: "bugün anaokulunda çocuklar yönetim el koydular. Bunun için sizler evlerinize dönün. Biz çocuklar bu gece burada geçireceğiz. Çünkü yarın geleceğimiz hakkında önemli kararlar alacağız. Daha yaklaşırsanız, üzerinize ateş açacağız, bilmiş olun!"

Ana babalar daha da şaşkınlaştılar. Peter'in babası pek öfkelenmişti. Eline bir şemsiye vardı, onu sallayarak bağırdı: "sizi gidi haddini bilmezler! Yumurcaklar sizi! Burada kimse yönetime el koyamaz. Bırakın içe girelim!" Sonra öbür ana babalara döndü ve haykırdı: "ileril!"

Ana babalar okulun kapısına doğru akın ettiler. İşte o anda Car Johan, topun barutuna bir kibrit çakıverdi. "Poof!" diye bir ses çıktı önce, sonra da "paaf!" diye bir ses çıktı. Derken büyük bir gürültü

koptu. Barut patladı ve topun ağzından yumurtalar, çilekle dondurmalar fışkırdı. Patlama öylesine büyük oldu ki, birkaç sani çocukların kulakları sağır gibi oldu. Top da iki parçaya ayrıldı.

Üstelik, atış hedefini bulmamıştı. Ancak birkaç çilek parçası ar babaların üzerine yağdı. Ama gürültüden öyle bir korktular ki, sırtlar dönüp tabana kuvvet yokuş aşağı kaçıştılar.

"İmdat! Bize ateş açtılar!" diye bağırdı bir baba.

Kulağını üzerine bir çilek yiyen bir ana: "ayyy! Yaralandım!" diy haykırdı.

Stina'nın babası, elindeki yasalar kitabını sallayarak: "bu yaptığın yasalara aykırıdır!" diye gıcırdadı.

Ana babalar, yeniden tepenin eteğinde toplandılar. Yaralar yalamak için orada toplandıkları da söylenebilir. Ama böyle dem yanlış olur, çünkü hiç birinin yarası yoktu. Üstelik yara yalamanın yerinde bir davranış olduğu da pek söylenemez.

Ama topun patlamasından öyle korkmuşlardı ki, yara bere içinc kaldıklarını sanıyorlardı. Bazıları inleyerek sargı bezi istiyor, öbürlerin yaralarının üzerine üflemelerini söylüyorlardı.

Ancak hiçbir yaraları olmadığını ayırt ettiler sonunda. O zaman t kat daha öfkeleniler. Anaokulunu ele geçirmek için yeni bir girişim bulunmaya karar verdiler.

II

Üçüncü saldırı

Anaokulu, ta yükseklerde, tepenin üzerine kurulu bir kale gibi görünüyordu. Ortalıkta tek bir kimse görünmüyordu. Çocukların bir kısmı alacakaranlıkta damın üzerine sinmişlerdi. Öbürleri de kapın arkasına gizlenmişlerdi. Görünüş ıssız ve ürperticiydi. Pencereleerden ışık sızıyordu ve karanlığın içinde bir yerde çevreye çilek kusan bir tohum vardı.

Analardan en öfkeli beş tanesi, okula motosikletle saldırmaya karar verdiler. Yeterince hız alıp okula yaklaşabilirlerse, top üzerlerine çilek gibi yumurta gibi şeyler yağdırmaya zaman bulamayacaktı.

Çocuklar damda bekliyordu. İnsan heyecanlı bir şeyin olması beklerken nasıl olursa, onlar da öylesine sinirliydiler. Top iki parçaya bölünmüş yatıyordu, bir daha kullanılamayacaktı. Ama analar babaları bunu bilmiyorlardı.

Çocuklar ikinci savunma hattını kurmuşlardı. Nöbetçiler pencereleerin yanında yerlerini almışlardı. Öğretmenler odalarında pişti oynuyorlardı. Tam o sırada anneler, motosikletlerini çalıştırdılar. Kentin yarısında duyulan bir patırtıyla ikinci saldırı dalgasını başlattılar.

"İşte bu kez hapi yuttuk" dedi Eva, patırtıyı duyduğunda. "Şimdi ne yapacağız?"

Lasse'nin aklına yeni bir düşünce geldi: karanlıkta motosiklet annelere karşı savaşmanın tek bir yolu vardı. Lasse, öğretmenleri oturdukları odaya koştu, orada durmakta olan beş cep fenerini kapıya fırladı ve çocukların dördünü yanına aldı.

"Az sonra burada olacaklar!" diye bağırdı. "Fenerleri gözlerine tut. Hiç bir şey göremezler, durmak zorunda kalırlar."

Motosikletli anneler gidonların üzerine yatarak yokuş yukarı yollandılar. Pek de hızlı ilerleyemiyorlardı, çünkü yokuş çok dikti. Motosikletle neredeyse duracak kadar yavaşladılar. Yokuşu tırmanmaya çalışan koca koca mandaları andırıyorlardı.

Lasse ile öbür dört çocuk, okulun biraz dışına çıkmışlardı. Anneler cıvıltıya kadar yakınlarına geldiklerine fenerlerini yaktılar.

"İmdat!" diye haykırdı anneler. "Hiç bir şey göremiyoruz! Nerdeyiz? İmdat!"

Motosikletlerini geri çevirmeyi başardılar ve yokuş aşağı kaçtılar. Birkaç kez büyük bir hızla yol aldılar. Sonunda aşağılarda büyük bir çatırdama

koptu, sonra her yer sessizliğe büründü.

"Hah hah ha!" diye güldü Anders, keyifle. "Bizi hiç kimse alıtedemez."

dördüncü saldırı

Aşağıda düşman saflarında ortam hiç de iç açıcı değildi. Annele motosikletleriyle bir kar yığının dalmışlar, motosikletleri kullanm olanağı da kalmamıştı.

"Çocuklar iyice sapıttılar" dedi Lasse'nin annesi.

"Hem de ne sapıtma" dedi Eva'nın babası. "Yukarı çıkıp içeri sızmay çalışacağım ben. Burada bekleyin beni"

Bu sözleri söyler söylemez karanlığın içine daldı. Bir gölge gi çalılıkların arasından süzülerek okula doğru yollandı. Bir kızılderi benziyordu. Başına kürklü kulaklıkları olan deri bir başlık geçirmiş Başlığı ile sanki kafa derisi yüzülmüş gibiydi.

Öldükça ürkütücü bir görünüşü vardı. Karanlıkta süzülerek ilerlerke onu kim görse ödü kopardı. Bir dalın üzerinde bir sincap oturmaktay Eva'nın babasının süzülerek geldiğini görünce korkudan düşüp bayık Başka bir dalın üzerinde oturmakta olan bir baykuş da bu görünt karşısında kendinden geçti, bayıldı.

Ama daha iki yaşında olan Johnny, oturduğu pencereden Eva'n babasının geldiğini gördü. Johnny korku nedir bilmeyecek kad küçüktü. Onun için hemen bir ayı suratına benzeyen bir maskeni arkasına gizlendi. Sonra pencereyi açıp yere atladı.

Eva'nın babası neredeyse okula varmıştı. Johnny birden önün çıkarak: "pööööh!" diye bağırdı.

Eva'nın babası bunun gerçek bir ayı olduğunu sandı. Öyle korktu ki. E şey yapmasına olanak kalmadan, Johnny onun üzerine atılıp yak savaşa girişti. Johnny adamın bacağına dişlerini geçirince, ada kaçırmaya yetti bu.

"Bir ayı!" diye çığlığı bastı. "Hiç ayı avcısı yok mu buralarda? Alın b ayıyı buradan! Götürün bunu hayvanat bahçesine!"

Sonra, Eva'nın babası gerçekten talihsiz bir günündeydi. Ürkü kaçmak zorunda kalmakla bitmedi başına gelenler. Aşağı doğru bir yol almıştı ki bir polis onu durdurdu.

Eva'nın babasının çalılıklar arasında dolandığını, sonra da biriy didiştğini görmüş olan polis: "ne arıyorsun buralarda?" diye çıkıştı ona.

Eva'nın babası: "efendim..." diye bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Seni iyi tanıyorum" dedi polis. "Daha önce de seni buralarda dolanırken görmüştüm. Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yukarıda ayılar var" dedi Eva'nın babası.

"Sen deli misin?" dedi polis. "Buralarda ayı ne gezer."

"Az önce bir ayıyla boğuştum" dedi Eva'nın babası. "Bırakın beni. Be tutmaya hakkınız yok."

"Ya öyle mi" dedi polis. "Demek bir ayıyla boğuştun. Ayılar dokunmak yasaktır. Bu geceyi kodeste geçireceksin."

"Anaokulunda çocuklar yönetime el koydular" dedi Eva'nın babası. "İşte onun için buralarda dolanıyordum."

Bunu üzerine polis kahkahalarla gülmeye başladı: "demek çocuklar yönetime el koydular. Hah hah ha.. Ömrümde bu kadar budalaca bir söz duymamıştım. Önce buralarda ayılar olduğunu söyledin, şimdi çocukların yönetime el koyduğunu söylüyorsun. Bakalım daha nele yumurtlayacaksın. Belki de benim iki başlı olduğumu ileri süreceksin. Yeter! Hadi yürü bakalım benimle. Sen keçileri kaçırmışsın."

Polis, Eva'nın babasını sürükleyerek götürdü, hapse tıktı.

beşinci saldırı

Bütün bunlar olup biterken, ana babalar polis çağırmaya karar vermişlerdi. Kendileri başaramadığından ancak polisin anaokulu basabileceğini umuyorlardı. Polisler büyük bir otobüsle geldiler, yoku yukarı çıkmaya başladılar.

En önde, ceketinin kolunda sarı çizgiler bulunan bir polis yürüyordu. Bu sarı çizgiler onun polis müdürü olduğunu gösteriyordu. Arkasında polis müdür yardımcısı, onun arkasından birinci sınıf polis, ikinci sınıf polis ve benzerleri gelmekteydi.

Bütün polisler kasılmaktaydı. Polis müdürü kasılıyordu, çünkü bütün polislerin müdürü olmaktan gurur duyuyordu. Polis müdür yardımcısı kasılıyordu, çünkü birinci sınıf polisin üstü olmaktan gurur duyuyordu. Ve birinci sınıf polis kasılıyordu, çünkü ikinci sınıf polisin üstü olmaktan gurur duyuyordu, v.b...

Sıranın en sonunda yedinci sınıf polis gelmekteydi. O da kasılıyordu, çünkü tepenin eteğinde toplanmış olan ana babaların üstü olmaktan gurur duyuyordu. Polis müdürü yürürken çingildiyordu. Göğsünde göbeğine doğru tam onbeş madalya sallanıyordu. Bütün bunları üstü başarısıyla hırsızlar yakaladığı için kazanmıştı. En büyük madalya altındandı, 'büyük üçkağıtçı madalyası' deniyordu buna.

Polisler, anaokuluna yüz metre kadar yaklaşınca durdular. Polis müdürü eline bir megafon aldı. "Dikkat dikkat! Polis müdürü sizler sesleniyor!" diye bağırdı. "Anaokulundaki bütün çocuklara çağrı! Teslim olun! Kuşatıldınız!"

Karşılık veren olmadı. Okulun damında çocuklar karanlıkta oturmaktaydılar. Kimse çıt çıkarmıyordu.

"Kapıları gönüllü olarak açmazsanız bir dakika sonra saldıracağız" diye bağırdı polis müdürü.

O zaman Lasse, ayağa kalktı ve bağırdı: "anaokulunda yönetime el koyduk! Bu geceyi burada geçireceğiz! Yarın gelebilirsiniz! O zaman siz limonatayla kurabiye de sunacağız. Bugün bütün ana babaların ve polislerin anaokuluna girmeleri yasaktır!"

"Öyle mi" dedi polis müdürü. "Demek öyle. Demek bizi içermeyacaksınız. O halde biz de okulu basarız."

Polis müdürü yerinde zıplamaya başladı. Derken savaşa hazırlanan bütün polislerin yaptığı gibi hepsi yerlerinde zıplamaya başladılar. Ay

zamanda homurdanmaya ve hırıldamaya da başladılar ve saldırı geçmek üzere birer adım ilerlediler.

Polis müdürü, elini havaya kaldırdı ve bağırdı: "İleri! Benim asla polislerim! İleri!"

Bütün polisler savaş çığlıkları atarak saldırıya geçtiler. Görünü gerçekten yıldı vericiydi. Çocuklar, "işte şimdi hapi yuttuk", diye düşündüler. Ama o sırada Anders konuştu: "korkmayın arkadaşlar! Ağaçların arasına tökezletme ipini gerdiğimizi unuttunuz mu? Hepsi (sonra yere yuvarlanacak.)"

Çok doğruydı. Polisler fırtına gibi geldiler. Kasılmaktan hiç bir burnunun dibini göremiyordu. Tökezletme ipini görmediler tabii. Anaokuluna elli metre yaklaştıklarında hepsi bir anda çocuklar ağaçların arasına gerdikleri ipe takılarak tepetaklak yuvarlandılar. Birbirlerinin üzerine yığılıp kaldılar.

"Aaah!" dedi bir polis. "Dizim!"

"Aaah! Ayak parmaklarım!" dedi bir başka polis.

Birçokları sancı ve korku içinde inildemeye başladı. Polis müdür küplere binmişti öfkesinden. Bir ayağı üzerinden oraya buraya sıçrayarak polislerine toparlanıp yeniden saldırmalarını buyuruyordu.

"Size de polis mi denir!" diye bas bas bağıırıyordu. "Ben de sizle birinci cop birliğinin aslan polisleri sanırdım!"

"Artık polis olmak istemiyorum" dedi üçüncü sınıf polis.

"Artık kasılmak istemiyorum" dedi dördüncü sınıf polis.

"Ah ah" dedi polis müdürü. "Sizi gidi ödle ve döne hainler!"

Polis müdürünün bağırı çağırması hiç bir işe yaramadı. Az sonra bütün polisler inleye inleye oradan sıvışmaya başladı. Anaokulunu te başına basmayı gözüne yediremeyen polis müdürü de çekip gitme zorunda kaldı.

Bir süre sonra hepsi gitmişti. Okulun önü bomboş kalmıştı. Çocuklar saldırıyı başarıyla göğüslemişlerdi. Şimdi akşam olmuştu. Hepsi gece rahatsız edilmeden geçirecekleri konusunda güvenliyler. Şimdi herkes, yapılacak en iyi işin bir güzel uyumak olduğunu düşünüyordu. Çünkü ertesi gün çok yorucu bir gün olacağına benziyordu.

gece

Her akşam oluşunda, gece ile gündüz arasında kısa bir tartışma olur. Ta uzaklardan, ufuktan, gece, o iri, kara kafasını uzatır. İşare parmağını kaldırarak gündüz'e şöyle der: "çek arabanı! Defol!"

Bu, aşağı yukarı, 'lütfen tasını tırağını toplayıp gider misin?' anlamına gelir.

Ama gündüz, bacalara, damlara yüksek yapılara sıkı sıkıya sarıllara tutunmaya çalışır. Çünkü bütün gün boyunca gündüz olmaktan birca yorgun ve tembeldir şimdi.

"Sıra benim şimdi' der gece ve batmakta olan güneşi gösterir. "Pabuçlarını giyip hemen buradan gitsen iyi olur, yoksa buna p zaman bulamayacaksın."

Sonra gece kapkara ağzını açarak, gündüz'ü akşam yeli denen hırç bir rüzgarla uzaklara üfler. Gündüz önce Norveç'e kadar, sonra orada birkaç saat daha kalacağı İzlanda'ya sıçrar.

Ve gece olur. Nemli, beyaz bir sis, ülkeyi kaplar, hava soğur. Çünkü gece bir milyon yıl çalışmaktadır ve bütün dünyayı sürünerek dolaştığından, karnı oldukça terli ya da bizim deyişimizle sislidir.

İnsanlar çalışmayı bırakır. Makineler durur, sokaklarda ışıklar yanar. İnsanlar uzun kuyruklar halinde televizyon seyretmek, yiyecek l şeyler kızartmak ve bebeklerini yedirip doyurmak üzere evlerini gitmek için taşıt beklerler. Evlerine gidip bunları yaptıktan sonra yatağa yatar, uyumadan önce de biraz öpüşüp koklaşırlar.

Dışarıda gece, kendini biraz yalnız hisseder: "kimse beni istemiyo diye mırıldanır. "Her gelişimde ışıklar yakılıyor. Beni gerçekten seve tek kimse yok."

Ama gece bu konuda yanılmaktadır. Çünkü gündüzün insanla evlerine yollandıklarında gecenin insanları ortaya çıkar. Çıkış kapılarının sesler duyulmaya başlar, çıkılabilir mi diye dışarı bakan gözler görünür. Parklarda, ağaçların arasında gölgeler belirir. Bunlar kalacak yerl olmayan kimsesiz insanlardır. Parklarda kum havuzlarına çalı çırpı gazete kağıtları döşeyip kendilerine yatak yaparlar.

Bütün kent gizli bir yaşamı sürdürür. Geceleri dışarıda neler olu bittiğini bilebilmek için birçok geceler dışarıda gezmek, gece gerçekten dost olmak gerekir.

Köprülerin altında, rihtimlerde, neredede altına girilecek bir dam var.

orada, yağmura karşı kendilerini korumak için sığınmış insanlar vardır.

Buralarda, çenelerine kadar çektikleri eski paltolarının altı bürünmüş yatan, soğuktan donan insanlar vardır. Hava soğuktur ve böyle gecelerde dışarıda yatmak hiç de hoş değildir. Ara sıra polisler gelir, el fenerlerini yakar ve onları kovalarlar. Ara sıra da sıçanlar gelip uyuyanların paçalarından içeri girerler. Kimi geceler de buz gibi rüzgarlar eser, köprülerin altında yatanlar tir tir titrerler.

Bu kimsesiz insanlar, evlerden ve bütün kentten yayılan ışıkları görürler. Varlıklı kişilerin lokantalara gittiklerini, nasıl gülüp eğlendiklerini görürler. Dükkanların vitrinlerinde, neredeyse kimsenin satın alamayacağı bütün o değerli ve pahalı şeyler sergilenir. Paltolarını iyice sarılarak mırıldanırlar ve bütün bu vitrinlerin, bu ülkede mutlu olduklarına inandırmak için düzenlendiklerini söylerler. "Ama işte burada yatıyoruz. Bu ülkede, dışarıda geceleleyen birçok insan var. Yatacak parası, bir lokma yiyeceği olmayan daha nice insan var."

Karanlık sokaklarda polis otomobilleri dolanır durur. Polis arabalarının sirenlere aç kurtlar gibi acı acı ulurlar.

"Ava çıktık" diye ulur polis sirenlere. "Yoksulları avlamaya çıktık."

gecenin insanları

Çocuklar uyku odalarında uzun sıralar halinde yatmış uyuyorlar. Uykuya dalmadan önce biraz konuşmuşlardı. Johnny annesini özlemiş odanın karanlığından korkuyordu. Pencerenin önündeki ağacın dalları odanın duvarlarına titreşen gölgeler yolluyordu; gölgeler canlıymış gibi sallanıyor, oynuyordu.

Öbür çocuklar Johnny'yi yatıştırdılar. Bütün arkadaşlarla birlikte bulunmanın, birlikte uyumanın çok hoş olduğu kanısındaydılar. Johnny'nin korkması için hiç bir neden bulunmadığını, çünkü çok sayıda oldukları birlik oldukları bütün gün boyunca bir şeyden korkmaya gerek olmadığını kanıtladıklarını anlattılar.

Johnny az sonra Anders'in yanına sokulmuştu. Onu örnek alan bütün küçük çocuklar, büyük çocukların yanlarına sokulup yatmışlardı.

Sonra da herkes uyumuştur. Top anaokulu şimdi sessizliğe gömülmüştü. Dışarıda gece, gündüzü süpürme işini bitirmiş, kapıyı ağzını kapatmış, çevreyi iyice kaplamıştı. Gece, kentin üzerine çökmüştü.

Çevreyi iyice sessizlik kapladığında, sessizliğin içinde varolan bütün küçük sesler duyulur olur. Çünkü aslında hiç bir zaman tam bir sessizlik yoktur. İnsan iyi kulak verirse her zaman küçük bir ses duyabilir böyle küçük bir ses olmasa bile kendi nabzının atışlarını duyacaktır.

Koca yapıyı küçük küçük çitirtirler, tik-tak sesleri doldurmuştu. Sanlı küçük küçük hayvancıklar çevrede dolanıyor, duvarları, eşyaları kemiriyorlardı.

Lasse ile Eva öbür çocuklar uyurken okulu beklemek üzere nöbetçili görevini yüklenmişlerdi. İki saat sonra yerlerine başkalar uyandıracaklardı. Böylelikle bütün çocuklar, bütün gece boyunca sırayla nöbet tutmuş olacaklardı. Gece süresince ne olacağı, kimin geleceği belli olmazdı.

Lasse ile Eva dışarıya bakan pencerenin önüne oturmuşlar, okuldaki sesleri dinliyor, tepeden aşağı inen yokuşu gözlüyorlardı. Lasse, Eva'nın elini tutmuştu. Lasse, dışarıdaki karanlıktan, kapkara hayvanlar andıran çalılardan, ağaçlardan korkuyordu. İnsan gözlerini kısarak baksa, dışarıda bir sürü insanlar dolaşüyor sanırdı.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı Lasse, "gecenin insanları ve dışarıda."

Eva düşünceli düşünceli başını sallayarak Lasse'yi dürttü. İnsanları karanlıktan niçin korktuklarını anlayamıyordu. Oysa Eva karanlık seviyordu. Gölgeleeri çok iyi, çok hoş hayvanlar olarak düşünmü hoşuna gidiyordu.

"Kalıbımı basarım ki, dışarıda birini gördüm" diye fısıldadı Lasse. "Gelecek olursa ne yapacağız?"

"Sen gidip yatsan iyi olacak" dedi Eva. "Gereğinden çok dü kuruyorsun."

Ancak lasse karanlığın gizemli yaratıklarla dolu olduğuna kesinlik inanıyordu. Dağlarda yaşayan cinlerden, perilerden söz edildiğ duymuştu. Kuş biçimine dönüşen ve yalnızca geceleri uçabile insanlardan bile söz edilmişti; gündüzleri taş gibi yere düşerlermiş. E kocakarıdan insanları dallarıyla yakalayan ağaçların öyküsür dinlemişti.

"Saçmalamaktan vazgeçmezsen yerine başka birini kaldıracacağın dedi Eva. "Gördüklerimizin, bildiklerimizin dışında hiç bir şey yoktu. Üstelik, bazı hayaletler olsa bile, bugünlerde onlar da işsiz kalmışt. Çünkü artık insanlar hayaletlerden korkmuyor. Hayaletler rüzgarlar içinde, ormanlarda demir zincirlerini şingirdatarak boşu boşu dolanıyorlar, canavarlar için de durum aynı bugünlerde. Frankeşta canavarını, kurt başlı insanları, kan emen vampirleri bilirsin. Bunl eskiden küçük bebekleri parçalar, genç kızların kanını emerlerdi. Ar artık canavarlar insanlara gülüp geçiyor. Bu yüzden canavarlar ar çok mutsuzlar, çok küskünler ve artık mezarlarından hiç çıkmıyorlar."

Eva tam sözünü bitirmişti ki, bir ses duyuldu. İkisi de kaskar kesildiler, birbirlerinin ellerine sarıldılar. Eva bile yüreğinin nasıl hı çarptığını duydu. Bu gıcırdayan bir sestti, pencerenin yanındaki duvar bir yerinden geliyordu. Eva ile Lasse birbirlerine baktılar.

"Demedim mi ben" dedi Lasse. "İşte geliyorlar."

"Kapa çeneni" dedi Eva.

Gıcırtdı dinmişti.

Şimdi de tavandan gelen bir hışırtı duyuluyordu. Hışırtı yapın ortalarında bir yere doğru ilerledi. Orada sanki bir yeri açtı, bir tıngıl oldu.

"Gecenin insanları" dedi Lasse. "Öç almaya geliyorlar. Gecen yasalarını çiğnediğimiz için bize kızgın olmalılar."

Eva, artık Lasse'yi dinlemiyordu bile. Bunun damdaki pencere açarak okula girmeye çalışan biri olduğunu anlamıştı. Şimdi asıl soru çağrılmadan gelen bu konuğu gafil avlamak, onu tutsak almaktı. E hemen bir cep feneri aldı eline, tavan arasına çıkan merdivenin başına gizlendi. Lasse öylesine korkmuştu ki, ne yapacağını bilemiyordu. E yandan yalnız başına oturmaya cesaret edemiyordu, öte yandan d Eva'yı izleyerek okula sızmaya çalışan yaratıkla karşılaşmayı göz

yordu.

hunda Eva'yı izlemeye karar verdi. Eva'nın elini kavradı, çünkü ni daha güvenlik içinde buluyordu böyle.

rdivenin altına gizlendiler. Yukarıda birinin derin derin soluduğu ular. Sonra tavan arasından ayak sesleri geldi. Biri kapıyı aç ivenin en üst basamağında durdu. Bir homurtu geldi önce, son ukarıda karanlığın içindeki yarattığı: "hımmm, burada bir gariplik ve n buram kan kokusu geliyor burnuma" diye mırıldandığı duyuldu. murtusundan bunun, yaşlı pimpirik bir adam olduğu anlaşılıyor rik yavaş yavaş merdivenden aşağı inmeye başladı. Çocukla dan titrediler. Lasse dişlerinin nasıl birbirine vurduğunun büt an duyulduğunu sandı.

, bir anda gizlendiği yerden çıktı, el fenerini yakarak, pimpiriğ rinin tam içine tuttu. "Sizi tu-tu-tutukluyorum" dedi Eva dan kekeliyordu.

erin ışığında saçlı sakallı, kirli bir yüz göründü. Ama bu ne dişle yri bir canavardı, ne de kulakları püsküllü bir cindi. Sıradan, sak mpirikti bu. Fener yandığında yıldırıma çarpılmış gibi donakalmıştı. y allah, bu da nesil!" diye kükredi pimpirik.

a sonra Eva'nın sesini duydu ve orada iki çocuğun durduğun ü. Bunun üzerine sakallı koca yüzü koca bir kahkaha ile parladi. Üs ğını kaldırarak simsiyah dişlerini gösterdi. Gözleri parıldadı v klamak mı?" dedi. "Beni mi tutuklayacaksın? Peki kimmiş bakal tutuklayacak?"

çocukların nöbetçi birliği" dedi Eva. Şimdi biraz daha az korkuyord a pimpiriğin güldüğünü, aslında onun çok iyi birine benzediğ yordu. "Biz çocuklar anaokulunda yönetime el koyduk. Ya burada gidersiniz ya da sizi hemen tutuklarız."

mpirik biraz düşünceli, kara çenesini ovuşturdu: "peki y rsem ne yaparsınız?"

zaman elli çocuğun hepsini birden uyandırırım" dedi Eva. "Bugü annelerin, hem babaların, hem de polislerin ardı ardına giriştikl n saldırıları durdurduk, püskürttük onları."

y canına" dedi adam, gittikçe daha da şaşkın bir görünüş aldı. "Ş herini çekin yüzümden de bir yere oturup konuşalım. Ne dersiniz: size kim olduğumu, niçin buraya geldiğimi de anlatırım."

biraz duraksadı. Aslında şu pimpiriği kovalaması gerekirdi. Am rinin takırdaması duran Lasse, kulağına fısıldadı: "bırak gelsi n büyükler kötü değiller ya. Üstelik çok da iyi birine benziyo arımız olan büyüklerle düşmanlarımız olan büyükler arasını n yapmayı öğrenmeliyiz."

ki öyleyse" dedi Eva. "Gelin buraya."

k iyi" dedi pimpirik. "Ben gecenin içinden geliyorum. Her zam

kovalanan gecenin insanlarındanım. Şimdi biraz konuşalım. Hele önce l iki lokma bir şeyler yesek çok iyi olur.”

Mutfığa geçip oturdular. Lasse, köşedeki küçük bir lambayı yaktı. Eva yiyecekler çıkardı.

”Adım Gustav” dedi adam. Elini uzattı. Çocuklar küçücük elleri adamın kocaman, kirli avucuna verdiler.

”Benim adım da Lasse.”

”Benimki de Eva.”

Gustav geceleri yatacak bir yeri olmadığını anlattı. Her gece karan basınca damdaki pencereden okula girip aç kalmamak için biraz yiyecek aşırıldığını açıkladı. Bu gece de her gece olduğu gibi bu amaç gelmişti ama çocukları karşısında görünce doğrusu pek afallamıştı.

”Biraz yorgunum çocuklar” diye içini çekti. ”Çok güç koşullarda yaşamımı sürdürüyorum.”

Sonra iskemlesine yaslandı. İriydi, güçlü kuvvetliydi, iskemle ağırlık altında çatırdadı. Kollarında çıplak kız dövmeleleri vardı. Düğmeleri aç gömleğinin içinden de bir ejderha başı dövmesi görünüyordu.

Bir zamanlar denizcilik yapmış, Singapur’a gittiğinde bu dövmele yaptırmış. ”Dünyada gezmediğim, görmediğim yer yoktur” dedi. ”Koc koca vinçleri olan bütün büyük limanları gezdim. Liman mahallelerin dayak yemişliğim, eski buharlı gemilerde ateşçi olarak çalışmışlığım va Ama çocukların yönetime el koyduğunu hiç duymamıştım.”

”Çok pis kokuyorsun” dedi Eva, yüzünü buruşturdu. ”Tıpkı ahır giti kokuyorsun. Bir çöp tenekesinde uyumuş gibi bir halin var.”

Gustav, üç gecedir büyük kentin altındaki yeraltı tünellerinde uyduğunu anlattı. Bu tünellerden kentin su borularının geçtiğini, bütün kentin altında koca bir oyuklar ve kovuklar şebekesi bulunduğunu açıkladı. Gecenin insanların birçoğu buralarda barınırdı.

”Bakın, dinleyin” dedi.

Çocuklar dinlediler, ta uzaklarda, kentin sokaklarından hızla geçen polis otomobilinin sirenlerini duydular.

”Benim peşimden koşturuyorlar” dedi Gustav. ”Beni yakalayacak olurlarsa, yoksul insanları koydukları bir yere tıkacaklar beni. Böyle bir yere tıklınmayı ister miyim hiç?”

Hayır, çocukların böyle bir şeye yürekleri dayanmazdı. Yoksulla yurdu, ortalıkta görünmesinler diye yoksul insanların tıklandığı kocama taştan bir yapıydı. Nöbetçilerle doluydu. Burada kalan insanların çoğu öylesine mutsuzlardı ki, içlerinden hiç bir şey yapmak gelmezdi.

”Onun için oralardan kaçmaya çalışmamın nedenini anlayabilirsin” dedi Gustav. Kapkara yüzü yağdan ve terden parlıyordu. Gözlerinde tehlikeli bir anlatım vardı.

”Ama anaokulundan hırsızlık yapıyormuşsun” dedi Eva. ”Hırsızlık yapmak doğru bir şey değil. Üstelik bir sürü yasa dışı işler de yapmış

olmalısın.”

“O halde sana bir şey söyleyeceğim” dedi Gustav. Eva’ya doğru eğilerek, yıllardır dış fırçası görmemiş ağzıyla soluk alıp verdi. “Bugün anaokulunda siz ne yaptınız? Ha?”

“Şey” dedi Eva. Duraksadı.

“Yo, çekinme, söyle söyle. Ne yaptınız bugün burada?”

“Yönetime el koyduk, okulu basmaya kalkışan polisleri gel püskürttük.”

Gustav, Eva’nın kolunu öyle sıkıca kavradı ki, Eva’nın canı yandı. Sonra kızın kolunu bıraktı. Arkasına yaslandığında bütün yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Tatlı bir pimpirikti bu adam. Ara sıra tehlike öfkeli biri gibi görünüyordu ama hemen ardından yüzü gülüyordu.

“Ve sen diyorsun ki, çalmak yanlıştır” dedi Gustav. “Unutma ki bugün sizin yaptığınız, yasalara en aykırı şeydir. Başkaldırma ve başkaldırıyı kışkırtmaktan dolayı on yıl hapse mahkum edilebilirsiniz.”

“Doğru” dedi Lasse. “Stina’nın yargıç babası da böyle söylemişti.”

“Gördün mü” dedi Gustav. “Öyleyse bana yasa dışı işlerden söyletmeye kalkışma. Pis, yorgun, yoksul olduğum için benden daha iyi olduğunu sanıyorsun. Sana şunu söyleyeyim ki hırsızlık yapmak elbette yanlıştır, ama hapse tıkanlar da her zaman benim gibi küçük hırsızlardır. Büyük hırsızlar, halktan milyonlar çalanlar, hiç bir zaman hapse girmezler. Onların resimleri gazetelerde basılır, sık sık kreş başbakanı görmeye giderler.”

Eva, ne diyeceğini bilemedi. Gustav haklıydı. Çocuklar da birçok yasa dışı işler yapmamışlar mıydı? Kalkıp Gustav’la tartışacak değillerdi ya.

Çocuklar yorulmuşlardı. Gustav’ın yanına oturdular. Gustav, kollarını çocukların omuzlarına doladı. Kendilerini güvende, rahat hissettiler. Eva ile Lasse, yerlerinde büzüldüler ve uzun zamandır ilk kez güvenilebilecekleri birini tanıdıklarını hissettiler içlerinde. Gustav uzaklardan gibi gelen, kaba sesiyle anlattıklarını dinlediler: “ortalıkta susuz dolaştığım zamanlar ne olmayı isterim, bilir misiniz? Bir kart olmayı isterim. Kanatlarım olsun, uçabileyim isterim. O zaman dikip yükselirim, beni ne polis, ne de başkası yakalayamaz. Hepsi de oldukça yerde kalırlar. Bense yükseklerle çıkar, rüzgarlara veririm kendim uçarım. Denizin üzerinde bulutları izlerim, sonunda da daha iyi başka ülkeye varırım. Çok uzaklarda beni bekleyen insanlar var. Bir kadın, il çocuğuyla beni bekliyor. Birgün göklerden uçarak gidip onları ulaştığımda, çocuklar, ‘babacığım, babacığım, geri geldin sonunda,’ diye bağıracaklar.”

Ama Lasse ve Eva, pimpirik Gustav’ın öyküsünün sonunu işitmediler. Çünkü uykuya daldılar. Gustav onları öbür çocukların yanına taşıyıcı yataklarına yatırdı, üzerlerini örttü.

Ondan sonra kapının önünde nöbete başladı. Bütün gece orada

kırdamaksızın kaldı.

Gustav orayı boyluyor

İkinci gün başladı. Sabah oldu. Top anaokulundaki ayaklanma yir dört saatini doldurdu. İlk zaferler kimsenin başta düşünemeyece kadar kolaylıkla kazanılmıştı.

Çocuklar sütlü kakaolarını içtiler, peynirle ekmek yediler.

Öğretmenler uykudaydılar. Hemen hemen bütün gecey soyulmacasına poker oynayarak geçirmişler, çok yorgun düşmüşlerdi.

Gustav, masanın başında oturuyordu. Öbür çocuklar Gustav'ı il gördüklerinde hem korkmuş, hem de kızmışlardı.

"Bu da kim?" diye bağışmışlardı.

Ama Eva ile Lasse onlara pimpirik Gustav'ı tanıttılar. Lasse yin büyükler arasında da iyi kimselerin bulunduğunu anlattı. Aslında ter ayrılık büyüklerle küçükler arasında değildi. Temel ayrılık, yönetir elinde bulunduranlarla yönetilenler arasındaydı.

Bunun üzerine çocuklar, Gustav'ı masalarına çağırmışlardı.

Gustav, yıkanıp temizlendi. Çocuklar eski bir traş makinesi bul sakallarını kestirdiler. Çünkü sarılıp kucaklaşıldığında sakallar çocuklar batır. Oysa çocuklar Gustav'ı pek sevmişlerdi, onu kucaklamc istiyorlardı. Bu yüzden Gustav gidip traş olmak zorunda kaldı.

Masanın başına oturduklarında, Peter, "bugün giriştiğimiz bu eyler daha da ilerletmeliyiz" dedi. "Bütün herkese niçin böyle yaptığımız açıklamalıyız. Bunu bütün annelere, babalara anlatmalıyız. Bu gazetelere, televizyona da açıklamalıyız."

Anders söze karıştı: "ve herşeyden önce, ülkedeki bütün çocuklar bizler gibi davranmaya çağırmalıyız. Onun için hemen kararlaştırman gereken bir sürü önemli şey var."

"Örneğin ne?" diye sordu Stina.

"Önce bir toplantı yapmalıyız" dedi Eva. "Bütün büyükler b toplantıya katılabilmeli. Onlara neden başkaldırdığımız açık aç anlatmalıyız."

"Bu toplantıda ileride neler yapacağımız konusunda bir taslak c ortaya koyabiliriz" dedi Lasse.

"Ölünceye kaday, ben donduyma ve çilek yemek istiyoyum" ded Johnny.

"Kes sesini" dedi Stina. "Dondurma ve çilekten çok daha öner şeyler söz konusu."

"Yuuuh" dedi Johnny.

"Dondurma ve çileği daha sonra yersin" dedi Anders. "Bütün gi bunu konuşacak değiliz ya."

"Bir önderimiz olmalı" dedi Carl-johan. "Önderliğe kendi öneriyorum."

"Yo yo" dedi Gunnar adlı bir çocuk. "Seni önderliğini istemediğimi hala öğrenemedin mi? Sen olsan olsan, ancak kızılderili oyunu oynark başkanımız olabilirsin."

Bunun üzerine Carl-johan tıpkı bir gün önceki gibi yüzünü astı, oturdu. Yine de pek çok şeyler öğrenmişti. Çünkü kızgınlığı yalnızca bir dakik sürdü. Sonra yeniden neşesini buldu.

"Temizlik yapmalıyız" dedi Lasse. "Kendimize bakabileceğimizi herkese göstermeliyiz."

"Gustav'ın her zaman bizimle oturmasını istiyorum" dedi Anna.

Gustav biraz hüzünlü bir bakışla baktı çocuklara. Sonra bunun neden olamayacağını onlara anlattı: "az sonra gitmem gerek" dedi Gustav. "Yoksa gelir alırlar beni buradan. Şu yakındaki birahaneye gider, sonu da yine yerin altına inerim."

"Öyleyse çok yakında yine gelmelisin bize" dedi Anna.

"Gelmeye çalışacağım" dedi Gustav. "Ama içimde öyle bir duygu var ki, bugün hiç de iyi bir gün olmayacak gibi geliyor bana."

Çocuklar bir an sessiz kaldılar. Gustav'ın kötü sezgilerine inanmamı istemiyorlardı. Ama öyle oturup kara kara düşünmenin de hiç gereği yoktu. Yapılacak pek bir şey yoktu aslında. Ama birden to anaokulunda olağanüstü bir çalışma başladı. Yer fırçaları, kovalar, süpürgeler, bezler çıkarıldı. Büyük toplantıya kadar her yer tertemiz temizlenecek, düzene sokulacaktı.

Peter, hırıldayan elektrikli süpürgeyi ardınca sürükleyerek bir je uçağı gibi ortalarda uçuşuyordu. Lasse, her iki ayağına birer ye fırçası bağlamış, sanki odadan odaya paten kayıyordu. Bu, ye parlatmanın çok pratik bir yöntemiydi. Eva, bir paspas fırçasına c gibi binmiş koşturuyordu.

Telefonun bulunduğu odada çocukların basın merkezi kuruldu. Okun bilen çocuklar telefon rehberini açarak tv'nin, radyonun ve bütün gazetelerin numaralarını saptadılar.

"Günaydın, sabah borazani'yla mı görüşüyorum?" dedi Oke adlı b oğlan. "Günaydın. Yazı işleri müdürüyle görüşebilir miyim?"

"Alo. Burası dünyanın en büyük zirva ve skandal gazetesi, sabah borazani" dedi bir ses.

"Günaydın efendim. Biz çocuklar top anaokulunda yönetime koyduk" dedi Oke. "Bütün gazeteleri saat 12'de yapılacak basın toplantısına çağırıyoruz. Toplantıda limonata sunacağız ve hakkımızda kötü şeyler yazan bütün gazeteciler sokağa atacağız."

saat sonra bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Anaokulu pırıl pırıl ve en küçük bir toz bile kalmamıştı. Bütün pencereler silinmiş ve ar öylesine temizdi ki insan bilmese çerçevelerin içinde hiç ce olduğunu sanırdı.

En o anda korkunç bir şey oldu; tasarlanmış her şeyi, yapılacak işi bile mahvedebilecek bir şey. İlk gören Eva oldu. Gustav'ın kolda görünmediğini anlayınca, olanca gücüyle bağırdı: "Gustav nerede?" sonra pencereye fırladı ve korkunç olayı gördü.

Gustav, çocuklardan ayrılmış, giderken "hoşça kalın" bile dememişti. Bu ayrılık sözleri etmek, her zaman zor bir iştir. İnsan kolaylıkla kapılır, büyük bir üzüntü duyar. Eva şimdi Gustav'ın okuldan aşağıdan ağaca gizlenerek gidişini görüyordu.

Evelik Gustav'ın görmediği başka bir şeyi de gördü. Bir ağacın altında iki polis duruyordu. Eva, Gustav'a bağırarak, onu uyarmaya çalıştı ama ne yazık ki pencerenin arkasındaydı. Pencereyi açmaya çalıştı ama mandalı sıkıştığından başaramadı bunu.

Gustav'ın bir şey yapmasına olanak kalmadan, polisler yerlerinden kalkıp Gustav'ı yakalamışlardı bile. Gustav'ın nasıl ellerinde tutulmaya çalışıldığını gördü. Ama o zaman polislerden biri copu kullanarak Gustav'ın kafasına indirdi. Gustav yere yığıldı, kıpırdamaksızın kolda kalıverdi.

Eva donup kalmıştı. Yalnızca orada durdu, baktı. İçinden ağlamaya çalıştı ama ağlayamadı. Kaskatı, oracığa çakılıp kalmıştı.

En sonra pencerelerinde demir parmaklıklar bulunan kocam Yahya bir cezaevi arabası geldi. Polisler, Gustav'ı kaldırıp arabaya bindirdiler. Kapılar üzerine kapandı ve araba yola koyuldu.

En küçük çocuklar da gelip Gustav'ın arabanın içine atılışını izlemişlerdi. O zaman Eva, güç duyulur, acılı bir sesle şunları söyledi: "artık ben buradan vazgeçiyorum. Buradan çekip gitmek istiyorum. Bir daha da buraya gelmeyeceğim."

En küçük çocuklar yere çökmüşlerdi. Yüzleri bembeyaz kesilmişti. Söyleyecekleri bir şey yoktu. Aslında hepsi de pek üzgündü. Ama bütün olayları gören Eva büsbütün üzülmüştü. Onu yatıştırmak, kimseni bulamıyordu.

Eva'yı kucaklayıp elinden tutan Lasse: "şimdi başlattığımız bu savaş barmeliyiz" dedi. "Böyle bir şeyin olmasına bir daha izin veremeyeceğiz. Biz bu gibi kötü bulduğumuz şeylere karşı devrim yapıyoruz. Anlamıyor musun bunu. Bizi bırakıp kaçamazsın. Bundan başka tek bir yol var, o da dosdoğru ileriye, daha ileriye erişmek..."

kral, isviçre'ye kaçıyor

Saat oniki olmuştu. Çocukların basın toplantısı başlayacak. Anaokulunun önünü halk hınca hınç doldurmuştu. Büyük salon öylesi doluydu ki, iğne atılsa yere düşmezdi. Büyük bir kamyon tv kabloları ve kameralarıyla gelmişti. Bay kahkaha denen bir tv yıldızı, burnu hava ortalıkta dolaşıyor, herkese gülümsemesini söylüyor, yoksa tv'de görünemeyeceklerini belirtiyordu.

Bay kahkaha, tv yıldızlarının en yakışıklısıydı. Plastikten yapılmış eşsiz bir takma burnu vardı. Her zaman sırttan ağzından bembeyaz dişler görünüyordu, aslında dişleri de takmaydı. Her gece çıkarılıp suyla yatırılmaları gerekiyordu. Yoksa gece uyurken insanın boğazına takılıverirdi. Gür, esmer saçlı güzel bir peruk vardı kafasında. Evet aslında bay kahkaha'nın üzerindeki her şey, bütün öbür tv yıldızlarındaki gibi takmaydı. Peruğunun ve takma burnun altında biraz yenmiş ve yıpranmış bir hali vardı.

Bay kahkaha'nın çevresini tv programlarını yapan kimse sarmışlardı. Bunlardan kısa boylu birisi bay kahkaha'nın pırıl pırıl parlayan pabuçları kirlenmesin diye ayaklarını altına kırmızı bir tül seriverdi.

Anneler, babalar oturuyorlardı, oldukça da kızgın görünüyorlardı. Birçoğu, bir gün önceki anaokulunu basma girişiminden beri kızgındı.

"Ah, ne yaramaz çocuklarımız var" diye iç geçirdi Peter'in annesi. "Ne yapsak? Peter'in bu kadar yaramaz olacağı aklıma bile gelmez. Eve döner dönmez hemen yatağa yatacak."

"Çocuklar yasaları çiğnemişlerdir" dedi Stina'nın sırık boylu babası. "gün de her günkü gibi işine gitmiş, yine insanları hapis cezalarıyla çarptırmıştı."

Gunnar'ın babası ise oturmuş paralarını sayıyordu. Gunnar'ın babası milyonerdi. On fabrikası, on beş evi, yirmi de gemisi vardı. Çalışmasında hiç gereği yoktu. Bütün gün evde oturur, paralarını sayar, parayla ilgili radyo programlarını dinlerdi. Arada sırada da yürüyüş yapmak için dışarı çıkar küçük kuşlara yem diye on kuruşluklar atardı. Büyük kuşların payına liralıklar düşerdi. Evet, o kadar zengindi ki tuvalet gittiğinde asla herkesin kullandığı tuvalet kağıdından kullanmaz, on lira kağıt paraları yeğlerdi.

Lasse'nin annesi, onun fabrikalarından birinde çalışıyordu. Bütün gün

o daha çok kazansın diye ter döküyordu.

"O kadar çok param var ki, istesem tüm kenti satın alabilirim" diy mırıldanıyordu Gunnar'ın babası. "Çocuklar uslu durmazsa bu anaokulu da satın alacağım."

Tv yıldızı bay kahkaha, tv adına bir görüşme yapmak için Lasse ile Eva'yı bir köşeye sıkıştırmıştı. "Kamera!" diye bağırdı.

Kameracı adam geldi, kamerayı Lasse ile Eva'nın üzerine doğrulttu.

"Budala" dedi bay kahkaha öfkeyle; bir an için sırtıtmayı bıraktı. "Onları değil, beni filme çekeceksin. Onlar da biraz görünebilir ama a beni çekeceksin."

Kameracı, kamerayı bay kahkaha'ya çevirdi ve o da yenide sırtıtmaya başladı.

"Ses!" diye bağırdı bay kahkaha.

Başka bir adam geldi ve bay kahkaha'nın başının üzerinden b mikrofon sallandırdı.

"İyi günler, sevgili izleyiciler" dedi bay kahkaha, kamera işlemey başladığında. "İyi günler. Beni yakından tanıyacaksınız. Ben dünyanın e yakışıklı, en ünlü tv yıldızı bay kahkaha..."

Durdukları köşede Eva eğilerek Lasse'nin kulağına fısıldadı: "heri çılgın, tv'de yalnız kendisi görünsün istiyor."

"Buna da dur demeliyiz" diye fısıldadı Lasse.

Ve kameraya doğru atıldı. Birden, tv yıldızını bir yana itti. Sonra sallayarak bağırdı: "selam, İsveç'teki bütün çocuklar! Bi anaokulumuzda yönetime el koyduk. Şimdi sizler de bizim gibi yapın."

Ancak Lasse daha çok konuşma olanağı bulamadı, çünkü tv yıldızı b kahkaha, yeniden Lasse'yi engelledi. "Tv programını rezil ediyorsu dedi. "Tv'de her zaman ben görüneceğim, sen değil."

Yeniden kameraya döndü. "Bu üzücü teknik arızadan dolayı özü dileriz sayın seyirciler. Evet, ben tv yıldızı bak kahkaha..."

"Yuuuh!" diye bağırdı Lasse.

"Yuuuh!" diye bağırdı Eva.

"Yuuuh!" diye bağırdı bütün çocuklar.

Herkes öyle yuh çekiyordu ki, tv yıldızı alabildiğine kızdı ve anırmay başladı. Derken takma burnu yere düştü. Kafasındaki peruk yan kaykıldı ve yerde takma dişlerini aramaya başladı. Ansızın tv yıldızın bütün yakışıklılığı kayboldu. Yeri koklayan ve eşeleyen, kocamış, dişsi bir kobaya benziyordu.

Ama tv kamerası çalışıyordu. Televizyon izlemekte olan bütün İsve halkı gülmekten kırılıyordu.

Programı izleyen bütün çocuklar da gülmekten katıldılar. Lasse'n bağırdığını duyunca, onlar da hep bir ağızdan bağırdılar: "yönetime koyacağız!"

Sarayının kulesinde oturmakta olan yaşlı kral da tv'yi izlemekteyc

enin bağırdığını duyunca öyle korktu ki hemen zile basıp uşağı
dı: "bütün sandıklarımı parayla doldurun" diye buyurc
re'ye kaçmalıyız. Halk yönetimi ele geçirecek."
ska bir evde de yaşlı başbakan oturmaktaydı. O da en az kra
r korktu. O da sekreterini çağırıp bütün paraları toplamaları
di. "Amerika'ya sığınmak en iyisi" dedi. "Çünkü yakında bu ülkeyi d
önetecek."

büyük zafer

Anders, ayağından ayakkabasını çıkardı, olanca gücüyle masaya vurarak bağırdı: "kesin sesinizi! Şimdi yönetime niçin el koyduğumuz açıklayacağız!"

Anneler, babalar biraz homurdandılar ama sonunda sustular. yıldızı takma dişlerini bulmuştu, yine yüzü gülüyordu. Bütün gazeteciler söylenilenleri yazmak üzere hazırlandılar.

"Top anaokulundaki çocuklar yönetime el koydular. Çünkü gündüzleri ne yapmaları gerektiğine kendileri karar vermek istiyorlar" dedi Anders. "Ancak amacımız tek başına karar vermek değildir. Buraya gelen herkes kararların alınmasına katılacaktır. Üstelik biz bir şey daha keşfettik: siz ana babalar, bizler hakkında çok az şey biliyorsunuz. Onun için her gün bir saat buraya geleceksiniz. Burada biz çocuklara ne istediğini öğretmek için bir okul açacağız."

Anders sözünü tamamladığında salonda bir patırtı koptu. Bazı ana babalar bu söze çok kızmışlardı. Öbürleri ne düşüneceklerini bilemiyorlardı. Bir kısmı da söylenenleri hoşnutlukla karşılamıştı. Derken annelerden biri bağırdı: "artık yeter! Susturun şunları! Bu çocukları yaramaz!"

Ve Gunnar'ın milyoner babası bağırdı: "kentin en zengini benim! Her şeye ben karar veririm. Onun için şurada durmuş saçmalayan çocuğu da satın alacağım!"

Gunnar'ın babası, cebinden bir yığın para çıkardı, saydı ve sordu: "fiyatı nedir? On bin lira veriyorum!"

Herkes şaşkınlıkla birbirine baktı. Sonra Lasse'nin annesinin ses duyuldu: "bir çocuğu da satın alamazsınız ya."

"Alırım elbette" dedi Gunnar'ın zengin babası. "Parayla her şey satın alınır. Onu satın aldığımda benimle evime gelecek ve orada böyle bir sürü zirva söz etmemeyi öğrenecek."

"Beni satın alamazsın!" dedi Anders. "Ne sen ne başkası beni satın alamaz."

"Elbette alırım" diye diretti Gunnar'ın zengin babası. "Ben krallar başkanları satın almışım, niye bir yumurcağı almayayım."

O zaman Anders'in annesi ayağa kalktı: "kimse benim yavrumu satın alamaz!" diye kükredi. "Benim oğlumu bir köpek ya da bir at mı sandın? Belki bizim sizin kadar paramız yok ama bizim de en az sizin kadar

değerimiz vardır!"

Hemen hemen bütün analar, babalar bu sözlere katıldılar. Çoğunluğu Anders'ten yana olduğu anlaşılıyordu. Kimileri de Anders'in anne kadar öfkelenmişlerdi, yumruklarını sıkmış sallıyorlardı.

"Atın şu herifi dışarı!" diye bağırişiyor, Gunnar'ın zengin babası gösteriyorlardı.

Ortalık iyice karıştı. Acalar babalar birbirlerine girecekmiş gibi durum doğdu. Ama Carl-johan onları yatıştırmak için ayakkabı masaya vurarak bağırdı: "herkes sussun! İnsanların satın alınabileceğini savunan analar babalar odanın bu yanına ayrılslılar. Anders'le anne destekleyenler de bu yana."

Ana babalar ayağa kalktılar. Hemen hemen hepsi Anders'le annesir yanına gitti. Gunnar'ın zengin babasını destekleyenler yalnızca birkaç kişiydi.

Şimdi analar babalar odanın iki yanına ayrılmışlar, yüz yüze gelmişlerdi. Çok paraları, evleri, iyi işleri olanlar bir yandaydılar. A sayıları çok değildi. Geri kalanların hepsi öbür yanda yer aldı.

Böylelikle işin yatıştığını sanan olduysa çok yanılıyordu. Gerçekte ar babalar daha da kızışmışlardı: "seni gidi zengin domuz!" diye bağır Anna'nın güçlü kuvvetli bir yapı işçisi olan babası. "Dışarı çikalım d görürsün. Şunu kafana yersin o zaman!"

"Burada hiç bir insan satın alınamaz!" dedi Eva'nın annesi.

Ama Gunnar'ın zengin babası, yalnızca paralarını salladı durdu yerden ve yine bağırdı: "o kadar çok param var ki, istersem hepini satın alırım! İstersem hepinizi işsiz bırakırım, hepiniz sokakta yatma zorunda kalırsınız."

O zaman ortalık yeniden öyle bir karıştı ki, Peter iki yan birbirir girmesin diye odanın ortasına ilerledi ve Gunnar'ın zengin babası dönerek şöyle dedi:

"Biz çocuklar, bazı kimselerin niçin öbürlerinden daha zengin olduklarını anlayamıyoruz. Bunun yanlış olduğu inancındayız. Onun i paralarının bir kısmını bize vereceksin. O zaman bir film makina alabilir, her gün otobüse binip müzeleri ve fabrikaları gezebiliriz."

"Size metelik vermem!" dedi Gunnar'ın zengin babası. "Çok para var, çünkü ben çok akıllıyım."

"Hiç de akıllı değilsin" dedi Peter. "Çünkü bütün gün evde oturup paralarını sayıyorsun. Şimdi o paraları bize vereceksin."

"Hayır! Hiç bir zaman vermeyeceğim!" dedi Gunnar'ın zengin baba Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Paralarını da sıkı sıkıya cebine tıkmıştı.

Ancak o anda çocukların nöbetçi birliği, adamın önünde bitiver Birlik, on çocuktan kuruluydu; hepsi de son derece kararlı, inan görünüyordu. Yavaş yavaş ona doğru ilerlediler.

"İmdat!" diye haykırdı Gunnar'ın zengin babası. "Ne yapma

orsunuz? Niçin bu kadar kızgınsınız? Ben öyle demek istemedim.”
a çocuklar ona doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Gerçekten de öy
nüyordu ki, Gunnar’ın zengin babasını sanki tuttukları g
ereden dışarı fırlatacaklardı.

ö-ödeyeceğim” diye kekeledi Gunnar’ın zengin babası. ”O kada
aram var ki, hemen ödeyebilirim.” cebinden koca bir tomar pa
dı, Peter’e verdi.

zim okulumuzla birlik olmaya, hır çıkarmamaya söz veriy
n?” dedi Peter.

et, evet, söz veriyorum, ama söyle şu çocuklara, çekilsinle
ndan. Çok kötü bakıyorlar bana.”

anda top anaokulunun bütün çocukları sevinçler haykırdılar, c
a bütün ana babalar, öğretmenler, gazeteciler de onlara katılı
dızı bay kahkaha, bir köşede durmuş öyle gülüyordu ki, neredeyse
sından çatlayacaktı. Kağıdan içeri sızan küçücük bir köpek odan
sına gelip oturdu, havlamaya başladı.

sırada çocuklar pencereden içeriye iki kırmızı gözün bakmakt
unu farkettiler. Sonra kara saçlı bir baş, ağzı kulaklarında güle
üz ve kapkara dişler gördüler.

stav!” diye bağırdı Eva.

yük bir alkıştı koptu. Gustav, çocukların açtığı pencereden içeriy
Odanın ortasına gelip durdu. Gürültünün içinden bağırdı: ”polis
en kaçtım! Şimdi, bütün çocuklar, şimdi bütün analar babalar, şim
birlikte bayram yapacağız. Şimdi limonata içeceğiz, çörekle
eceğiz ve top anaokulunda yönetime el koyan çocukların onurun
irlikte haykıracağız: yaşasın!”